

Svanučė

Glasnik Kristove Prisutnosti



Svanuće

Broj 1

SIJEČANJ 2014

SIJEČANJ 2014- Hrvatsko izdanje Članci u ovom broju uzeti su iz tekući broja časopisa „Svanuće“ na engleskom jeziku

First-class postage paid at Rutherford, NJ. Published by The Dawn Bible Students Association, 199 Railroad Avenue, East Rutherford, NJ 07073. \$12 per year.

www.dawnbible.com

ARGENTINA: A. Lupsor, Calle Almirante Brown 684, Monte Grande C.P, 1842 Buenos Aires
AUSTRALIA: Berean Bible Institute, P.O. Box 402, Rosanna, Victoria 3084

BRAZIL: A Aurora, Caixa Postal 77204, Nova Iguaçu, Rio de Janeiro, CEP 26210-970

BRITISH ISLES: Associated Bible Students, 102 Broad Street, Chesham, HP5 3ED, England

CANADA: P.O. Box 1565, Vernon, British Columbia, V1T 8C2 Canada

CROATIA: Kneza Branimira 18, 44010 Sisak

FRANCE: L'Aurore, 45, Avenue de Gouvieux, 60260, Lamorlaye

GERMANY: Tagesanbruch Bibelstudien- Vereinigung, Postfach 11 03, 64368 Ober-Ramstadt

GREECE: He Haravgi (The Dawn), 199 Railroad Avenue, East Rutherford, NJ 07073 USA

INDIA: The Dawn, Blessington, #34, Serpentine Street, Richmond Town, Bangalore 560025

SPAIN/ITALY: El Alba/Aurora, Associazione Studenti Biblici, Via Ferrara 42, 59100 Prato—Italia

SADRŽAJ

VRHUNCI SVANUĆA

1914-2014 Stoljeće
Besprimjernih Promjena 2

Međunarodne Biblijske Studije

Poštivanje sabata 20
Kako živjeti kao Božji narod 22

Isus poučava o međusobnim odnosima 25

Isus poučava o pokazivanju samilosti prema Siromašnima 28

KRŠĆANSKI ŽIVOT I UČENJE

Kristova najsloženija zapovijed 31

The Dawn – Svanuće

Croatian Edition - Jan - 2014

First Issue published December 2013

Printed in USA

1914 - 2014

Stoljeće Besprimjernih Promjena

„Tada će biti velika nevolja kakva nije bila od postanka svijeta do sada niti će biti. I kad se ne bi skratili oni dani, nijedan se čovjek ne bi spasio. Ali zbog izabranih skratit će se oni dani." Matej 24:21, 22

Kako ulazimo u novu godinu, 2014 će očitio nastaviti kontinuitet nevolji i nesigurnosti diljem svijeta. Šefovi država, veleposlanici, i vođe unutar nacija nastavit će tražiti načine da ublaže tenzije i riješe probleme svih vrsta koji su zahvatili ljude svih zemalja. Problemi i izazovi s kojima se svijet suočava ove 2014 zaista su i raznoliki i složeni kao i sama populacija. Politička, socijalna, moralna, religiozna, ekonomska, i ekološka pitanja svih mogućih vrsta pogađaju čovječanstvo današnjice.

Ono što čini složenim bavljenje s njima je da su mnogi od današnjih problema povezani. Naprimjer, nastojanja da se riješe politički konflikti u svijetu mnogo puta imaju posljedice i na religioznim i na ekonomskim područjima. Suočavanje sa socijalnim pitanjima s kojima se čovječanstvo danas suočava u direktnoj je vezi sa mnogim moralnim problemima današnjeg društva, i sa ekstremno raznolikim, ali

čvsto ukorijenjenim gledištima o tim pitanjima među ljudima. Nastojanje da se riješi bezbroj problema oko zagađivanja okoliša u današnjem svijetu očito ima značajne političke i ekonomske utjecaje. Još jedan složeni učinak današnjih problema odnosi se na dostupnost informacija i komunikacije.

U svijetu 2014 mogućnost dobivanja informacija i komuniciranja s drugima je trenutna kroz gotovo cijelu zemlju. Kao posljedica toga, problemima s kojima se ljudi suočavaju čak i u malim dijelovima svijeta, trenutno se daje globalna pažnja, što za posljedicu ima efekt kamenčića u vodi što nije postojalo u ranijim vremenima- čak ni nedavno s početka 21 stoljeća.

PRIJE STOTINU GODINA

Ove se godine oblježava stotinu godina od izbijanja prvog svjetskog rata. Ispravno je stoga razmišljati o tome što se dogodilo širom zemlje u proteklih deset desetljeća. Nema sumnje u to da su promjene koje su se dogodile u svijetu od 1914 do 2014 bez presedana kada ih se usporedi sa bilo kojim drugim periodom od stotinu godina u povijesti čovječanstva. Dodajmo k tome zapažanje da je svijet koji je postojao prije 1914 i koji je imao u mnogo čemu jako malo promjena tokom stoljeća, danas gotovo neprepoznatljiv.

Izuzev Sjedinjenih država, svijet od prije jednog stoljeća uvelike se sastojao od velikih carstava, sa Britanskim carstvom koje je bilo najveće među njima. Njemačka, Francuska, Belgija, Nizozemska, Italija i Turska također su imali svoje kolonijalne posjede. Afrički kontinent pruža najbolji primjer kako se to promjenilo. 1914 Afrika je imala samo dvije nezavisne zemlje- Etiopiju i Liberiju. Ostatkom kontinenta u potpunosti su vladale različite Evropske nacije. Danas se Afrika sastoji od 55 neovisnih nacija, veći broj nego na bilo kojem drugom kontinentu, što je približno 30 % od ukupnog broja suverenih nacija na zemlji.

Za razliku od toga, Evropski kontinent, iskusio je sasvim drugačiji trend tokom posljednjih stotinu godina. 1914 , Evropske zemlje imale su punih 50% od ukupnog broja neovisnih nacija u svijetu. 2014 ima samo oko 23%od ukupnog svjetskog broja. 1914 Evropa je dominirala svijetom sa 25% od zemljine ukupne populacije. 2014 Evropska populacija predstavlja samo 10% od svjetske ukupne.

Moćnim kolonijalnim silama 1914 vladali su kraljevi, imperatori i carevi. Izuzev Velike Britanije i Sjedinjenih Država, ljudi nisu mogli puno utjecati na vlasti. Tamo gdje su postojali parlamenti ili kongresi, oni su uvelike funkcionirali kao „otirači“ za diktatorske i despotske vladare.

S izbijanjem prvog svjetskog rata populacija Sjedinjenih država brojila je otprilike 90 milijuna, i

ta je nacija bila daleko od toga da bude vodeća nacija na zemlji kao što je to danas sa populacijom od oko 317 milijuna. Međutim Sjedinjene Države imale su važnu ulogu u tome da se porazi Njemačku u tom prvom svjetskom ratu i da ga tako privede kraju. Slično je bilo i glede drugog svjetskog rata. Uloga Sjedinjenih Država u oba ova svjetska konflikta u velikoj je mjeri uvjetovala tome da tu zemlju gurne u prvi plan kao svjetsku supersilu.

Nakon prvog svjetskog rata na starom Evropskom kontinentu počele su se događati brze promjene. Komunisti su preuzeli Rusiju, i ustali su diktatori poput Hitlera u Njemačkoj i Musolinija u Italiji. Carevi i imperatori su otišli, i dok su bili učinjeni odvažni naponi da se u Njemačkoj uspostavi republika, demokratski oblik vladavine morao je uskoro podleći rastućoj Hitlerovoj moći. S vremenom su Hitler i Musolini udružili snage, navodno u borbi protiv komunizma, ali u stvarnosti da bi podložili cijeli svijet rastućoj moći Naci-fašističke diktature.

U međuvremenu, Velika Britanija i Sjedinjene Države pomagale su naoružavati Njemačku protiv napada od strane Rusije, samo da bi kasnije na svoj užas ustanovili da je to isto oružje bilo korišteno protiv njih. Unatoč svim naporima Velike Britanije i Sjedinjenih Država, 1939 izbio je drugi svjetski rat. Jedan od vojničkih slogana kojeg se koristilo da bi se ohrabrilo vojnike i druge u prvom svjetskom ratu bio je da je to rat „koji će okončati sve ratove“ ali u

tom je smislu rat 1914-1918 bio totalni neuspjeh. Ne samo da je svijet svjedočio najrazornijem od svih ratova koji je započeo 1939 , nego su se vodili i drugi oružani sukobi sve od tada u jednoj ili više zemalja. Prema posljednjim statistikama ukupno se vodilo oko 150 ratova- neki većih a neki manjih razmjera- a mnogi se još uvijek vode od kraja drugog svjetskog rata 1945.

PROMJENE U RATOVANJU

Prije sto godina, prvi svjetski rat se vodio u velikoj mjeri tako da je vojnik išao na vojnika, povremeno preko rovova, a ponekada i na otvorenim poljima. Ova se vrsta ratovanja danas manje prakticira. U mnogo naprednijim nacijam poput Sjedinjenih Država, vojnici još uvijek nose oružje, ali mnoge od glavnih vojnih bitaka se sada vode na daljinu korištenjem kompjuterske tehnologije. Takva tehnologija je u stanju odrediti konkretne ciljeve iz veće udaljenosti, daljinski lansirati rakete, i voditi ih da precizno pogode metu- bez da je ijedan vojnik koraknuo nogom na bojište.

Nakon drugog svjetskog rata i nekoliko desetljeća poslije najveći strah u vezi ratovanja bila je mogućnost rata širokih razmjera u kojem bi se koristilo nuklearno oružje. Doista, dvije supersile tog vremena vodile su „hladni rat“ prijetnji, propagande, retorike, svaka znajući jako dobro da obje imaju nuklearni arsenal koji je dovoljan da uništi kompletnu populaciju Zemlje nekoliko puta.

Međutim, kada je hladni rat završio sa padom i slomom Sovjetskog Saveza, sada gotovo prije četvrt stoljeća, ti su se strahovi ublažili. Ustvari, supersile su utrošile puno vremena i napora u godinama otada da zajednički demontiraju njihove zalihe nuklearnog oružja. Ironično je da danas, 2014, najveći strahovi glede uporabe nuklearnog oružja nisu od onog što je preostalo u rukama supersila, nego od onog u rukama manjih zlobnih zemalja kao što su Iran i Sjeverna Koreja.

Strahovi povezani sa borbama prsa u prsa vođenih u prvom svjetskom ratu, tisuće na tisuće bombi bačenih u drugom svjetskom ratu, i prijetnja nuklearnog holokausta u hladnom ratu bila je zamjenjena tijekom ranih godina 21 stoljeća sa strahovima i realnostima nove podmukle vrste ratovanja- sa Terorizmom. Kao što smo svjedočili svojim vlastitim očima, ratovanje i užasi terorizma jedinstveni su na mnogo načina. Premda oružje i dalje može uključivati korištenje pištolja, bilo čega što uzrokuje rašireno uništenje i gubitak života, i isto tako oružje izbora- hoće li to biti oteti zrakoplovi korišteni kao bombe, automobili bombe, muškarci, žene, i čak djeca koji djeluju kao samoubojice, ili okrutno napravljene- ali učinkovite improvizirane eksplozivne naprave.

Druga jedinstvena karakteristika terorizma je da obično ne uključuje vojne ciljeve, ili čak da traži vojne ciljeve. Umjesto toga, ciljevi su nedužni civili i pokušaj da se prouzroči što je više moguće smrti,

ozljeda i što je više moguće ometanje funkcioniranja društva. Osim toga, terorizam prouzročuje veliki strah u čovjeku, zato što oni koji promiču takvo ratovanje nemaju nikakvog poštovanja prema ljudskom životu. Dakako, oni nimalo ne cijene živote svojih neprijatelja, niti imaju poštovanja prema životu svog vlatitog naroda, obitelji pa čak ni samih sebe. Oni su spremni ubiti i biti ubijeni da bi nastavili vođenje takvog ratovanja.

EKONOMSKE PROMJENE

Uspon Sjedinjenih Država na status supersile tokom posljednjih sto godina, nije došlo bez ozbiljnih ekonomskih posljedica. Velika Depresija iz 1930 ih imala je katastrofalne posljedice na milijune, i možda bi bilo i puno više od toga da nije bilo događaja koji su doveli do izbijanja drugog svjetskog rata. Nedavno, tko može zaboraviti ono što je bilo blizu financijskog kolapsa svjetskih monetarnih sistema krajem 2008 i što je rezultiralo „Velikom Depresijom“ Trilijuni dolara na računima, imovina, i dionice i ulaganja bili su izgubljeni u samo nekoliko tjedana.

Usporedimo neke sličnosti današnjice sa 1914. Ukupni nacionalni dug Sjedinjenih Država 1914 bio je nešto više od 1 milijarde dolara. Procijenjeno je da će 2014 narasti na 18,2 trilijuna dolara. Da pojednostavimo 2014 ukupni nacionalni dug biti će 18,200 puta viši nego prije 100 godina, zapanjući

porast s bilo kakvim mjerenjem. Kupovna moć američkog dolara danas u usporedbi sa vrijednošću iz 1914 je nešto više od 4 centa.

Dok je prije stotinu godina samo jedan mali postotak ljudi ove zemlje ulazio u kredite, sada je to opće pravilo. Cijela zemlja posluje na naizgled beskrajnim ponudama kredita. Prema posljednjim statistikama, ukupni potrošački dug u Sjedinjenim Državama trenutno iznosi više od 11 trilijuna dolara i raste. Možemo se sjetiti vremena kada se očekivala razumna isplata kod kućanskih aparata, automobila, kuća, ali sada mnogi prodavači nude da dostave svoju robu i bliske prodajne transakcije bez kapara, čak uvjeravajući svoje kupce da nekoliko mjeseci neće morati platiti ništa. Svijet 2014 je uistinu svijet kredita i dugova, kako među potrošačima tako i među samim vladama.

Savezna stopa poreza na dohodak u Sjedinjenim Državama 1914 se kretala od 1 do 6%. Međutim ove skromne stope primjenjivale su se jedino nakon liberalnog izuzeća, u kojem prosječni radnik nije morao gotovo ništa platiti. Zapravo, manje od 1% stanovništva Sjedinjenih Država plaćali su porez na dohodak 1914. Vrhunac savezne stope poreza na dohodak 2014 bit će nešto manje od 40%. Nije iznenađujuće da se stav ljudi prema porezu na dobit bilo koje vrste nije promjenio. Mali postotak ljudi koji su morali platiti porez 1914 bili su jednako nezadovoljni plaćati 1 do 6% kao oni koji danas plaćaju 10 do 40%.

PUTOVANJE

1914 Svijet je još uvijek bio u danima „konjskih zaprega“. Automobili se jesu bili pojavili međutim bilo ih je jako malo na putevima. Prije stotinu godina bilo je samo nekoliko puteva prikladnih za automobile. Stoga je bila rijetkost vidjeti automobile pogotovo izvan gradova, gdje su mnoge nesreće bile uzrokovane zbog uplašenih konja koji su bježali sa puteva da daju prostora tim neobičnim, novim i bučnim napravama.

U Sjedinjenim Državama kao i u ostatku svijeta 2014, automobili su red dana. 2010, ukupan broj automobila u upotrebi po prvi je puta premašio brojku od 1 milijarde, a 2012 svjetska proizvodnja automobila premašila je 60 milijuna vozila. Nije nikakvo čudo da su u mnogim djelovima svijeta ulice i putovi toliko zagušeni prometom zbog čega dolazi do zastoja u prometu koji zna trajati i satima, a što u konačnici znači i zagađenje zraka. Diljem svijeta izgrađene su mnoge nove autoceste, ali izgradnja tih novih puteva ne može držati korak sa milijunima novih automobila koji se pojavljuju svake godine.

Prije gotovo jednog stoljeća zrakoplovi su gotovo isključivo bili korišteni na izviđačkim misijama kao oči vojskama u ratu, ali ne na komercijalan način, jer prije stotinu godina nisu postojale komercijalne zrakoplovne linije. Željeznice bile 1914 uobičajeno sredstvo daljih putovanja i za adekvatan prijevoz tereta. Dok

željeznice nastavljaju imati utjecaj na prijevoz tereta, zrakoplovi i automobili su uvelike smanjili korištenje željeznica barem što se tiče putovanja putnika, i prijevoz robe kamionima, oduzeo je veliki dio teretnog prihoda željeznica.

Tko bi prije stotinu godina mogao zamisliti da će danas biti na stotine zrakoplova u zraku u isto vrijeme, noć i dan, putujući od grada do grada i od zemlje do zemlje od preko 965 km na sat? Prema Zavodu za statistiku prijevoza putnici komercijalnih zrakoplovnih linija brojili su 2012 više od 813 milijuna ljudi širom svijeta, na ukupno 9,8 milijuna letova. To je više od 2,2 milijuna ljudi dnevno, na više od 26800 odvojenih letova na dan, brojka od koje se zavrti u glavi. Zaista putovanje u svijetu se promijenilo u posljednjih stotinu godina.

KOMUNIKACIJA- NAJVEĆA OD SVIH PROMJENA

Prije stotinu godina telegraf i telefon bili su glavna sredstva brze komunikacije. Telegraf se uglavnom koristilo za dalekometne poruke. Telefoni su se uvelike koristili za lokalne komunikacije. Prijenos vijesti javnosti bila je ograničena na novine i časopise. Razmisli koliko se svijet u ovom pogledu promijenio od 1914 ili čak u posljednjih pedeset godina! Tko je 1914 mogao predvidjeti da će pedeset godina kasnije, 1964 ljudi oćenito moći sjediti u svojim domovima i moći gledati vijesti o

važnim događanjima – često u isti dan kad su se dogodili.

Brzim napretkom narednih pedeset godina do 2014 komunikacijska tehnologija je nadmašila sve to od prije pedeset godina da je svaka usporedba s tim gotovo besmislena. Muškarci, žene i djeca koji žive u čak najudaljenijim područjima planeta, imaju mogućnost komunicirati s bilo kojim dijelom svijeta doslovno s dlana svoje ruke posredstvom mobitela, smartfona, i bezbroj drugih oblika prijenosnih komunikacijskih uređaja. Razmislite ove zapanjujuće statistike: 2014 će biti prvi puta u povijesti da će broj mobitela u svijetu nadmašiti svjetsku populaciju. Osim toga, s početkom 2014 preko 91% ukupne zemaljske populacije (ovaj procenat uključuje djecu) posjedovati najmanje jedan mobitel neke vrste. To su promjene monumentalnih razmjera od 1914 do 2014.

NEZAMISLIVE PROMJENE

Vjerujemo da nije pretjerivanje kada kažemo da nema vladavine na zemlji koja nije prošla kroz radikalne promjene u posljednjih stotinu godina – čak i među onim nacijama koje su postojale tokom cijelog tog razdoblja. Razmisli o promjenama koje uključuju zemlje poput Rusije, Njemačke, Italije, Francuske, Engleske, čak i Sjedinjene Države a koje su se dogodile od 1914. U Sjedinjenim Državama o programima poput Socijalne sigurnosti i Zdravstvenog osiguranja nije se uopće razmišljalo

prije stotinu godina, iako se danas bore za opstanak. Tko bi uopće pomislio prije stotinu godina da će amandman o ljudskim pravima biti usvojen u Zakon Sjedinjenih država kao što se dogodilo prije pedeset godina 1964? Aktualna rasprava o reformama zdravstvenog osiguranja i samog zdravstva koja se vodi u ovoj zemlji bila je nešto nečuveno 1914 jednostavno iz tog razloga što takvo nešto nije ni postojalo u to vrijeme. Takve su promjene bile nezamislive u svijetu 1914.

Što znače sve te promjene? Prirodno je očekivati da će populacija svijeta uvelike porasti u sto godina, ali je i to bilo uvelike ubrzano s napretkom u medicinskoj znanosti posebice kad se radi o zdravlju djece i dojenčadi, isto tako kao i napretkom u liječenju raka, srčanih bolesti i moždanih udara. U ovim, i isto tako i drugim promjenama koje smo već spomenuli vidimo vidljiv dokaz ispunjenja proročanske izjave da će „ljudi juriti tamo i amo i da će se znanje povećati“ (Dan. 12:4) Zasigurno, nikada u ljudskoj povijesti nije bilo stogodišnjeg perioda poput ovog od 1914-2014.

Mnogo puta kad se pozornost skrene na ispunjenje Biblijskog proročanstva, uputi se primjedba da sve što se sada događa je jednostavno stvar ponavljanja povijesti. Kažu, uvijek je bilo ratova, i revolucija i prevrata raznih vrsta, i uvijek će ih biti. Ipak, većina od značajnih događaja od posljednjih stotinu godina, od kojih smo nakratko razmotrili samo nekoliko u prethodnim odlomcima,

prilično su novi i drugačiji od bilo čega što se ikada prije dogodilo. Prije stotinu godina mnogi od današnjih aspekata svakodnevnog života bili su nečuveni ali oni danas predstavljaju složen i zapanjujuć oblik divljeg i strahom ispunjenog svijeta u kojem mi živimo.

BIBLIJA JE PROREKLA DRUGAČIJI SVIJET

Mi zaista živimo u drugačijem svijetu od onoga koji je postojao prije stotinu godina. Sa svim predivnim kreacijama koje je proizvela znanost, izumima i tehnologijom, čini se da bi smo trebali živjeti u mnogo boljem svijetu od ovoga. Međutim, pohlepa i sebičnost vrše tako snažan utjecaj u području ljudskog djelovanja da je uživanje u tim dobrim stvarima svijeta kao posljedice „povećanja znanja“ u ovom „vremenu kraja“ često pokvareno sa shvaćanjem da bi napredak ovog vremena znanosti i izuma mogao dovesti do uništenja same rase. Nije iznenađujuće da misli poput ovih dolaze u um ljudi koji ozbiljno promišljaju ne znajući proročko značenje vremena u kojemu živimo.

Kao istraživači Biblijskog proročanstva, mi shvaćamo da je promjenjeni svijet današnjice samo faza tranzicije iz starog svjetskog poretka u Božji novi svijet sutrašnjice. Dok je svijet prije 1914 došao svom kraju, ono što se dogodilo u posljednjih sto godina od tada nije potpuno ispunjenje Biblijskih proročanstava glede kraja čovjekovog

sebičnog društvenog uređenja. Ono što se zapravo dogodilo je samo dio neophodnog „vremena tjeskobe kakve nije bilo otkako je naroda pa do tog vremena.“ (Dan.12:1) što će na kraju voditi do potpunog sloma ljudskih napora da zadrže mir i sigurnost. Međutim, nakon propalog čovjekovog neuspjeha uslijedit će Božanska intervencija u njegovu korist kroz uspostavu Kristovog Kraljevstva pravednosti.

S tim u vezi indikativno je napomenuti da dok je bio napravljen nevjerojatan napredak u mnogim pogledima kako bi se svijet učinilo boljim mjestom za život, tijekom posljednjih stotinu godina bio je očit i čovjekov odlučujuć gubitak sposobnosti da vlada samim sobom. Zakon i red raspadali su se posvuda i unutar nacija i na međunarodnom planu. Kriminal svake vrste raširen je u svakom narodu. Na međunarodnom planu postoje gotovo bezbrojne uznemirujuće situacije za koje i najplemenitiji umovi u političkom svijetu nisu u stanju naći rješenje. Povećanje spoznaje nije pomoglo čovjeku da ispravno vlada nad sobom, što je rezultiralo povećavanjem duha anarhije. Nadovezujući se na Danijelove proročanske riječi, Isus je govorio o ovom vremenu, riječima našeg tematskog retka, kao o vremenu, „velike nevolje kakve nije bilo od početka svijeta do sada, niti će je više biti. I kad se ne bi skratili ti dani, nitko se ne bi spasio., On tada jamči da će se „skratiti ti dani“. (Mat. 24:21,22)

Stoga dok je svijet današnjice u mnogim pogledima bolji sa stanovišta svojih materijalnih prednosti od svijeta od prije stotinu godina, to je ipak svijet koji se raspada. Elementi mira, sigurnosti, pravednosti, i poštovanja prema bližnjem, koji su neophodni da bi ljudi u bilo kojem svjetskom društvu mogli biti uistinu sretni nedostaju. S jedne strane vidimo ludo trčanje za bogatstvom i užicima, a s druge strane buntovničke zahtijeve za slobodom od nejednakosti, a i jedni i drugi nezadovoljni su s rezultatima.

BUDUĆNOST

Što možemo reći o budućnosti? Ljudska mudrost vidi sljedećih stotinu godina kao razdoblje u kojem čovjek mora nastaviti svoja nastojanja da riješi, ili u najmanju ruku „zakrpa“ mnoge svjetske probleme ako želi preživjeti. Ipak, kao što povijest proteklih stotinu godina jasno ističe, ti će naponi stvoriti još više i vjerojatno veće izazove od onih koji postoje sada. Kad je jedan problem zakrpan, razvit će se niz novih. Isus je ilustrirao ispraznost takvog našina postupanja na ovaj način, “Nitko na staru haljinu ne prišiva zakrpu od tkanine koja se još nije skupila, jer bi se zakrpa otrgnula s haljine i rupa bi postala još veća.” (Mat. 9:16) “Stara haljina” jednaka je starom poretku, kojim vladaju sebičnost i grijeh. Stavljanje zakrpa na tu haljinu samo pravi gorim cijeli odjevni predmet, sve dok na kraju ne bude hrpa dronjaka bez nade da bude spašen. Samo će

potpuno nova „haljina“- Kristovo pravedno kraljevstvo- imati i kvalitete i snage potrebne za pravilno oblačenje čovjelanstva sa „ogrtačem hvale“ (Iza. 61:3)

Mi ne možemo reći što će sljedećih stotinu godina donijeti čovječanstvu. Vrlo je moguće da će tokom tog perioda biti uspostavljeno Kristovo Kraljevstvo, i riješiti se jednom za sva vremena starog grešnog poretka stvari. Međutim s tim u vezi, moramo „čekati na Gospoda“ dobro znajući da je sve u njegovim rukama. Biblija ne pruža specifične detalje o vremenskom razvoju ovog kaotičnog Vremena Nevolje. Zaista, mi čak ne znamo što očekivati od godine u koju smo upravo ušli. Biblija nam međutim jamči da kakvi god bili događaji 2014 i preko nje oni će ostvariti Božji naum, i da će često ponavljana molitva, „Dođi Kraljevstvo tvoje, budi volja tvoja na zemlji“ biti uslišena. (Mat. 6:10)

To će kraljevstvo, kako Biblija ukazuje, početi provoditi svoju vlast u drevnoj Svetoj Zemlji- zemlji Izraelu. Njegovi vidljivi predstavnici će biti uskrsnuli vjerni sluge Božji, počev od pravednog Abela pa završavajući sa Ivanom Krstiteljem. Ako razmišljamo o čudesnim ljudskim postignućima čak i u ovom grešnom svijetu, što onda reći o božanskim postignućima kroz instrumente i moć Kristovog kraljevstva? Zaista će biti zapanjujuća objava koja će jednog dana doći iz Jeruzalema da su Abraham, Izak, Jakov i svi proroci, zajedno sa svim

vjernima iz drevnog doba, podignuti iz mrtvih, i da preuzimaju vladavinu nad Izraelom, i vrše pripreme da prošire kontrolu Kraljevstva na sve narode.

Pavao je pitao Rimskog upravitelja misli li on da je uskrsavanje umrlih od strane Boga nešto nevjerojatno. Ne bi trebao. Naime činjenica je da Božji kraljevski plan spasenja ljudske rase tijekom Tisućugodišnje Kristove vladavine počiva na činjenici da će on vratiti mrtve u život. Isusova smrt ne bi imala nikakvu vrijednost otkupiti svijet iz mrtvih, da on nije bio podignut iz mrtvih. Njegovi vjerni sljedbenici sadašnjeg Evandeoskog doba će isto tako biti podignuti iz mrtvih u „prvom uskruću“ u „slavu, čast i besmrtnost“ (Otkr. 20:6; Rim. 2:7) U određeno će vrijeme isto tako biti probuđeni u život i Drevni uglednici.

Isusovi će sljedbenici biti uzvišeni da žive i vladaju s njim u duhovnoj, nebeskoj fazi Mesijanskog kraljevstva. Drevnim uglednicima će biti dat autoritet kao ljudskim predstavnicima tog kraljevstva. Nakon što se uspostavi mir među onima koji još uvijek budu živjeli na samom kraju velikog Vremena Nevolje, započet će sveopće uskrsnuće svih preostalih milijardi koji spavaju smrtnim snom. Kakav će čudesan posao to biti i kako će Stvoriteljevo ime biti proslavljeno kako se jedan naraštaj za drugim bude vraćao iz velikog zatvora smrti, prosvjetljen glede pravog Boga i njegove volje za njih, i data im prilika da hode „putem“ koji vodi u svetost i život. (Iza. 35:8)

Kao istraživači proročanstva mi ćemo nastaviti promatrati događaje koji se odvijaju 2014 i preko nje, shvaćajući da će uskoro Mesijansko Kraljevstvo biti uspostavljeno u sili i velikoj slavi, i da će kroz njegove instrumente zauvijek biti riješeni svi svjetski uznemiravajući problemi. Uskoro će biti mir na zemlji, zato što će se Božja dobra volja prema ljudima a koja se pokazala prije gotovo dvije tisuće godina kroz dar njegovog Sina kao Otkupitelja svijeta jasno očitovati kroz uspostavu tog kraljevstva koje će „blagosloviti sve narode na zemlji.“ (1 Moj. 12:3; Djela 3:25)



Poštivanje sabata

Ključni redak: " Tada im je Isus rekao: Pitam vas; je li u subotu dopušteno činiti dobro ili činit zlo, život spasiti ili pogubiti?"
Luka 6:9

Izabrani tekst:
Luka 6:1-11

NAŠA SE POUKA odvija u vrijeme dok je Židovski zakon još uvijek bio na snazi. U ovoj se pouci daje ispravno tumačenje četvrte zapovjedi, „Sjećaj se šabata i neka ti je svet.“ (2 Moj. 20:8)

Kristovi sljedbenici danas trebaju slijediti ovo razumijevanje dato od našeg Gospodina a ne od nekih židovskih i kršćanskih učitelja.

Isus je upravo ušao u sinagogu, i dok je poučavao, vidio je čovjeka sa usahlom desnom rukom. On je tada postavio pitanje svima okupljenima a sadržano u našem ključnom retku. Učinio je to zato što je razabrao njihove zle misli, isto tako kao i njihov nedostatak razumijevanja. Nakon što je pogledao sve unaokolo rekao je čovjeku, „Ispruži ruku! Čovjek je to učinio, i ruka mu je ozdravila.“ (Lk. 6:10)

Budući da ovo izlječenje koje je napravio naš Gospodin nije učinjeno rukama, već riječima njegovih ustiju, zli motivi njegovih neprijatelja postali očiti. U ranijem retku čitamo, „Pismoznanci

i farizeji promatrali su ga da vide hoće li liječiti u subotu, kako bi našli nešto da ga optuže.“ (redak 7) Oni su ga željeli osuditi po nekom pitanju, i iskoristili su situaciju da podignu optužbe protiv njega. Pismoznanci i Farizeji cijenili su jedino slovo Zakona, umjesto njegovo dublje duhovno značenje. Iz tog su razloga „dodali“ posebne metode i tradicije izvanjskog držanja Zakona, dok su uvelike previđali i zanemarivali njegov pravi osjećaj i duh.

Neposredno prije ovo susreta sa svojim protivnicima, „neki od farizeja su mu rekli: Zašto činite ono što nije dopušteno u subotu?“ (Lk. 6:2) Naš im je Gospodin odgovorio ovim riječima, „Sin je čovječji Gospodar subote.“ (redak 5) Pokazao im je i riječima i djelom, da vršenje Božje volje nikada nije kontra njegovog konačnog cilja, a koji je usredotočen na to da se ima ljubav i samilost prema onima u potrebi. Tako je liječenjem čovjeka u sinagogi, pokazao da je ispunio Božji zakon u pravom smislu riječi, a da nije prekršio njegovo slovo ili njegov duh na bilo koji način. (redak 36; 2 Ivan.6)

Riječima našeg ključnog retka naš je Gospodin dao snažnu demonstraciju- u tolikoj mjeri da židovski vjerski vođe niti su mogli odgovoriti na ta pitanja niti ih osporiti. Jednom drugom prilikom rečeno nam je da su neki od tih vođe komentirali, „Nikada nitko nije tako govorio.“ (Ivan 7:46) On je očito bio daleko uzvišeniji od bilo kojeg pripadnika pale rase. (Hebr. 7:26) Isus je ranije rekao svojim

učenicima da je on bio u potpunosti svjestan važnosti Zakona i njegovog ispravnog držanja. On je rekao, „Ne mislite da sam došao obezvrjediti Zakon ili Proroke. Nisam došao obezvrjediti, nego ispuniti.“ (Mat. 5:17)

Židovi su postupno izgubili iz vida Božji savršeni Zakon i ispunili svoje misli sa izvjesnim tradicijama i običajima koji su bili manje ili više u suprotnosti s njim. Svojim riječima i postupcima Isus je i njih i nas uvjerio da je njegova namjera staviti po strani ljudske tradicije. Umjesto toga on je nastojao „uzveličati zakon“ i „uzvisiti ga“ što je i bila prvobitna namjera kad ga je Bog dao Izraelcima preko Mojsija. (Iza. 42:21; Rim. 3:31; 7:12)

Pouka za 12 siječnja

Kako živjeti kao Božji narod?

***Ključni redak: „A
vama koji slušate
kažem: Ljubite
neprijatelje svoje,
činite dobro onima
koji vas mrže.”***

Luka 6:27

Izabrani tekst:

Luka 6:17-31

KADA GLEDAMO NA zakon dat Israelu, onda vidimo da je jedan od važnih zahtijeva po kojemu su trebali živjeti bila zapovjed, „Ljubi svoga bližnjeg kao samoga sebe“ (3 Moj. 19:18) Isus je

objavio o sebi, „Dok sam u svijetu, ja sam svjetlo svijeta.“ (Ivan 8:12; 9:5) Isus je međutim znao da on neće osobno ostati u svijetu, i da će djelo koje mu je Bog povjerio nastaviti njegovi predstavnici- njegovi poslanici. Imajući to na umu, on je dodao aspekt ljubavi pokazan u našem ključnom retku- ljubav prema neprijateljima- što je još jedan važan element za ugađanje Nebeskom Ocu.

Ako nastojimo ispuniti taj krajnji aspekt ljubavi u našoj osobnosti to će od nas zahtijevati da ugađamo Bogu do najveće moguće mjere cijelim svojim srcem, umom i bićem. Samo tako možemo napraviti značajan napredak u odnosu na otpor našeg tijela da se žrtvuje i da voli one koje bi mogli smatrati našim neprijateljima. (Rim. 12:1,2) Ovakav jezik opisuje odustajanje u žrtvi od našeg života, osobnih sklonosti, i od onog što volimo i ne volimo, u službi za Isusa i našeg Nebeskog Oca. Tijekom Evanđeoskog doba, takva vjernost vodi do žrtvene smrti, i mi smo ohrabreni obećanjem, „Budi vjeran do smrti i dat ću ti vjenac života.“ (Otkr. 2:10)

Na početku Evanđeoskog doba bila su korištena čuda kako bi se pokazala Božja slava i njegov autoritet dat apostolima. Nakon što su apostoli zaspali smrtnim snom Gospodinov je narod od tada pa kroz cijelo doba bio pozvan da hodi isključivo po vjeri. Oni su bili Isusovi svjedoci, tako što su bili vjerni u objavljivanju „evanđelja Kristova“, a za koje je Pavao tvrdio da je „snaga Božja na spasenje svakome tko vjeruje“ (Rim. 1:16) Ovi dragi koji su

bili pozvani od Boga su „kao djeca svjetla hodili“ (Efež.5:8) Koji bi bolji način bio da to čine od toga da pokažu ljubav i milosrđe prema drugima, po primjeru svog Učitelja.

Zadatak kojeg su dobili od Isusa bio je da budu njegovi svjedoci po cijelom svijetu propovjedajući Evanđelje. (Mat. 24:14; 28:19; Djela 1:8) Objavljujući ovo Evanđelje oni su govorili ne samo o čudu Isusovog uskrsnuća (Efež.1:18-23) nego i o uskrsnuću onih koji će živjeti i vladati s njim. Puna Evandeoska poruka dodatno zahtijeva objavu sveopćeg buđenja iz mrtvih, i obnovu onih koji budu bili spremni poslušati do potpunog savršenog života kao ljudskih bića na zemlji.

Da bi smo bili „svjedoci za Isusa i riječ Božju“ moramo ići naprijed sa pjesmom hvale na našim usnama- hvale Bogu za njegovu ljubav što je poslao Isusa da bude Otkupitelj i Spasitelj svijeta, hvale za božansku mudrost koja je osmislila takav plan pun ljubavi, i hvale za božansku pravdu koja je napravila pripremu da se krvlju Kristovom opere Adamov grijeh. Stoga se možemo radovati što nas je Božji Duh ovlastio da budemo Isusovi svjedoci, i da imamo prednost objasniti Božji plan, kako duhovnu fazu njegovog kraljevstva, isto tako i objaviti slavnu nadu „obnove“ cijelog čovječanstva, tijekom tisućugodišnje Kristove vladavine. (Djela 3:19-21)

Isus poučava o međusobnim odnosima

Ključni redak: „*Jer tko se god uzvisuje, bit će ponižen, a tko se ponizuje, bit će uzvišen*“.
– *Luka 14:11*

Izabrani tekst:
Luka 14:7-18, 22-24

PONIZNOST JE OD najveće važnosti za Kristovog sljedbenika, posebno kada se uzme u obzir da se drugi plodovi i milosti Svetog Duha ne mogu ispravno razviti bez nje. (Gal. 5:22,23) Poniznost je stanje uma i srca koje

prouzročuje da imamo ispravno cijenjenje svoje vrijednosti i vrijednosti drugih. Budući da vjerujemo u Isusa Krista, ona uključuje shvaćanje velike vrijednosti Kristovog plašta pravednosti. Takvo shvaćanje će rezultirati sa stanjem uma koje nam omogućuje da uvijek držimo Gospoda u fokusu a sebe izvan vida i to što je više moguće.

Imati poniznost znači posjedovati Kristov um. Mi moramo kao što je i on učinio, dopustiti da Bog uđe u naš um, i u naše srce. Da bi smo to mogli moramo biti poučljivi, što je aspekt poniznosti kojeg Biblija identificira kao krotkost. Naš nas Gospodin poziva da, „učimo od njega, jer je on blag i ponizna srca.“ (Mat.11:29) Važno je da kao Božja

djeca razvijemo „miran i blagi duh, koji je dragocjen u Božjim očima“ (1 Pet. 3:4)

Ponizan stav srca nam je omogućio da učinimo prihvatljivim naše posvećenje za vršenje Božje volje. Nakon što smo se ponizili do te mjere, tada smo u stanju početi raditi na razvoju novog stvorenja. Razmotri ove Pavlove riječi, „ako ste ga doista čuli i bili poučeni od njega- po istini koju je Isus poučavao- da trebate skinuti staru osobnost koja se kvari...a obnavljati se u sili koja pokreće vaš um i obući novu osobnost.“ (Efež. 4:21-24) Ove riječi sažimaju djelo preobrazbe naše osobnosti. Kao nova stvorenja mi trebamo imati nove nade i ciljeve, koje proizlaze iz našeg duhom rođenog uma. Tada smo u stanju slijediti upute našeg Gospodina koje nam je dao preko Pavla, „Mislite na ono što je na nebu, a ne na ono što je na zemlji.“ (Kol. 3:2)

Kao što je naš Gospodin Isus ostao poslušan sve do smrti i mi se trebamo svakodnevno žrtvovati s njim- kršteni u njegovu smrt, davati svoje sve Bogu u posvećenju. „Ako s njim umremo, s njim ćemo i živjeti. Ako ustrajemo, s njim ćemo i kraljevati.“ (2 Tim. 2:11, 12) Način na koji to možemo činiti je da slijedimo primjer našeg Gospodina u svakom aspektu svog života. Zato što je bio savršen dao nam je najbolji primjer kojeg možemo slijediti. Mi smo svjedoci da je on bio „pun nezalužene dobrote i istine“ (Ivan 1:14) Stoga u našem kršćanskom hodu imamo puno toga za ostvariti a što je utjelovljeno u

riječima, „ Ne suobličujte se ovom svijetu, nego se preobrazujte obnavljanjem svoje pameti da možete razabirati što je volja Božja, što li je dobro, Bogu milo, savršeno.“ (Rim. 12:2)

Samo je nekolicina od tih svjedoka ikada vidjela Isusa. Međutim svi oni koji su napravili prihvatljivo posvećenje Bogu tijekom ovog Evandeoskog doba vjerovali su Pavlovom svjedočanstvu koji je objavljivao da je Isus bio podignut iz mrtvih i bio visoko uzvišen s desna Veličanstvu na nebesima. (Efež. 1:18-23) Oni su također prihvatili i propovjedali daljnje Pavlovo svjedočanstvo koji je objavio da će se na koncu, „prignuti svako koljeno...i da će svaki jezik javno priznati Isusa Krista za Gospodina na slavu Boga, Oca. Fil. 2:10, 11



Isus poučava o pokazivanju samilosti prema siromašnima

***Ključni redak: “Tko je
vjeran u najmanjem,
vjeran je i u mnogom,
a tko je nepravedan u
najmanjem,
nepravedan je i u
mnogom.”
– Luka 16:10***

***Izabrani tekst:
Luka 16:10, 19-31***

VJERNA SLUŽBA našem nebeskom Ocu može se prinositi na mnoge načine. Vjernost u malim prilikama koje nam se usput ukažu posebno je naglašena u našem ključnom retku. Ova pouka ističe važnost življenja našeg životana nesebičan način, čak i u malim stvarima. Takav bi

trebao biti cilj onoga koji uistinu želi biti svakodnevno živa žrtva. (Rim. 12:1)

Vjernost u onome što je najmanje nužno će uključivati korištenje naizgled svjetovnih zemaljskih stvari života u Božjoj službi. Ustvari, to je ono što se podrazumijeva pod davanjem svega to imamo na žrtvu. Moramo shvatiti da sve što imamo s pravom pripada Gospodu, i da to uključuje naše vrijeme, talente, snagu, novac- to i još mnogo drugoga spada pod naše upraviteljstvo. „Upotrijebite svaki dio vašega tijela da proslavite Boga“ (1 Kor. 6:20) Imajući takvu želju voditi život ugađanja Nebeskom Ocu pomoći će nam da

postanemo „miris ugodan, žrtva mila, ugodna Bogu“ dok stalno tražimo načine da mu ugađamo i služimo. (Filip. 4:18) Tada ćemo na svaku priliku službe našem nebeskom Ocu, veliku ili malu, gledati kao na nagradu i veliku prednost- što ukazuje na pravi stav našeg srca. Pavao sažima taj stav sa riječima: „U ljubavi robujte jedni drugima“ (Gal. 5:13, 14)

Kad gledamo na iskustva poput onih apostola Pavla, mi tada shvaćamo da je on bio vjeran kod primjene Isusovih riječi iz našeg ključnog retka. Stalno je tražio načine da ohrabri, pomogne, i podigne svoju braću „u najmanjem“ a također“ i u mnogom“ . Bio je vođen svojom vjerom u Boga, i znao je da će to biti ključ da osvoji nagradu koju je toliko želio. Pavao je znao da je „bez vjere nemoguće ugoditi Bogu“ (Hebr. 11:6) Znao je također da je bilo nužno primjeniti riječi, „Stoga tražite najprije Kraljevstvo i Božju pravednost“ (Mat. 6:33) i aktivno tražiti da pokaže svoju vjeru djelima.

Mi bi smo trebali kroz vjeru popraćenu djelima biti nadahnuti primjerom Isusa i njegovih apostola. Na sličan bi smo način svakodnevno trebali tražiti biti vjerni i malom i u mnogom dok „trčimo trku koja je pred nama“ (Hebr. 12:1) „Znajući da će onaj koji je uskrsnuo Isusa uskrsnuti i nas kao i Isusa i zajedno s vama postaviti nas pred sebe. A sve je to radi vaše dobrobiti, da bi obilje nezaslužene dobrote, zbog zahvala koje će još

mnogi upućivati, bilo još veće, Bogu na slavu.“ (2 Kor. 4:14,15)

Ispravno stanovište glede načina na koji bi smo trebali gledati na vođenje života punog samilosti prema drugima- u malom i u mnogom- može se pronaći u riječima koje su proročanski izgovorene glede našeg Gospodina i njegovih vjernih sljedbenika. „Duh je Gospodina Boga na meni, jer me Gospodin pomaza da javljam dobre glase... posla me da zavijem ranjene u srcu, da oglasim zarobljenima slobodu i sužnjima da će im se otvoriti tamnica.“ (Iza. 61:1)



Kristova najsloženija zapovijed

„Čuli ste da je bilo rečeno: Ljubi bližnjega svojeg i mrzi neprijatelja svojeg! A ja vam kažem: Ljubite neprijatelje svoje i molite se za one koji vas progone.“

Mateo 5:43, 44

OVAJ TEKST u Matejevom evanđelju zaslužuje našu najveću pažnju. Vjerojatno ne postoji ni jedan drugi tekst u Novom zavjetu srce i stav kršćanina kao ovaj. Ovaj tekst govori o najsnažnijem svjedočanstvu kojeg netko može dati svojim životom kada Isus kaže, „Ljubite neprijatelje svoje“. Istaknuti povjesničar Will Durant bio je jednom upitan kako bi on sažeo Kršćansku etiku, i on je rekao, „U osnovi, ljubi svoje neprijatelje.“ Nema sumnje naš je Gopodin postavio najuzvišenije moguće standarde za sve aspekte života, ali ovu je zapovijed najteže dostići onima koji nastoje razviti „Kristov um“.

GOSPODINOVI STANDARDI

U Propovjedi na Gori postoje dvije izjave koje sažimaju standarde onih koji tvrde da su Kristovi

sljedbenici. Jednu nalazimo u Mateju 5:47: „Što osobito činite?“ Čak i oni koji ne ispovijedaju kršćanstvo ljube one koji s njima dobro postupaju. Isus je rekao da ako se netko izjašnjava kao kršćanin, nešto ga mora činiti drugačijim. Druga izjava je u Mateju 6:8: „Ne povodite se za njima!“ Jednostavna pouka iz ove izjave je da se Kristovi sljedbenici ne bi trebali povoditi za mislima i postupcima svijeta općenito. Ovim dvjema izjavama Isus je istaknuo da su njegovi standardi daleko uzvišeniji od bilo koga u ovom svijetu.

Općenito se smatralo da su farizeji imali najuzvišenije religijske standarde u vrijeme Isusovog prvog dolaska, ali ipak nisu bili dovoljno visoki. Učitelj je rekao: „Ako vaša pravednost ne bude veća od pravednosti pismoznanaca i farizeja, nećete ući u kraljevstvo nebesko.“ (Mat. 5:20) Isus je ovom izjavom pokazao da je njegov standard bio uzvišeniji od bilo kojeg ljudskog, čak i od pismoznanaca i farizeja. Ovi su vjerski vođe imali mnoge zakone, obrede i rituale. Smatralo ih se najreligioznijim ljudima tog vremena, no ipak nisu dosegli Božje pravedne standarde.

Najuzvišeniji ljudski standardi uvijek su ispod Božje savršenosti. To nije bio slučaj samo u Novozavjetnim vremenima već se pokazuje i u Starom zavjetu. U oba slučaja Bog je pozvao svoj izabrani narod kao uzvišenijem standardu. Naprimjer, nakon što je spasio svoj izabrani narod

iz Egipatskog ropstva, sklopio je s njima savez rekavši, „Ja sam Gospodin, Bog vaš....Ne smijete činitišto se čini u Kanaanskoj zemlji, kamo ću vas voditi Po njihovim uredbama (običaji ili manire) ne smijete živjeti. Nego vršite moje zapovjedi, i živite savjesno, po mojim propisima! Ja sam Gospodin, Bog vaš.“ (3 Moj. 18:2-4) Bog je rekao svom narodu da su njegovi standardi, po kojima bi oni trebali živjeti, bili uzvišeniji od normi naroda u zemlji u koju ih je trebao dovesti.

S obzirom da je Bog sklopio savez sa Izraelom, oni su bili njegov izabrani narod. Gospodinov narod danas kao „pravi Izraelci“ je kao što kaže Petar: „izabrani rod, kraljevsko svećenstvo, sveti narod, puk dobitka, da objavljujete slavna djela onoga koji vas pozva iz tame k svojemu divnome svjetlu.“ (1 Pet. 2:9) Prema tome mi moramo biti potpuno drugačiji od svih drugih. Mi trebamo slijediti Božje zapovjedi i živjeti po najuzvišenijem poznatom standardu- Božjem Standardu. Kao što svi znamo, to je jako teško. Da bi smo živjeli odvojeno od svjetskih ideja i normi znači da stalno moramo gledati prema uzvišenijim ciljevima vladanja u našem životu. Međutim mi moramo u tom pravcu dati sve od sebe ako želimo naslijediti kraljevstvo obećano pobjednicima.

Čitamo u 1 Iv. 2:15-17: „Nemojte ljubiti ni svijet ni ono što je u svijetu! Ako tko ljubi svijet, ljubav prema Ocu nije u njemu, jer ništa što je u svijetu- želja tijela i želja očiju i isticanje svog imetka- ne

potječe od Oca, nego potječe od svijeta. A svijet prolazi i želja njegova, no onaj tko vrši volju Božju ostaje zauvijek.“ Zapažamo u ovim recima tri standarda za svijet općenito- želja tijela, želja očiju i isticanje svog imetka. To su pali standardi s kojima svi Duhovni Izraelci moraju voditi konstantnu bitku.

Kao što je zapisano u 18 poglavlju 3 Mojsijeve Izraelci su nastavili zaboravljati svoj jedinstveni položaj i stalno su padali u grijeh. Prorok Bileam rekao je o njima: „Evo, narod su što živi odvojeno, među druge se narode ne ubrajaju.“ (4 Moj. 23:9) Premda je Božja želja bila da oni budu odvojeni i da se ne mješaju s drugim narodima, oni su oponašali većinu poganskih običaja naroda oko sebe. Ps.106:35 kaže da Izraelci nisu istrijebili idolopokloničke narode iz svoje sredine „nego su se mješali s narodima i naučili se djelima njihovim.“ To je bio žalostan komentar o njihovom nedostatku poslušnosti Božjoj volji.

SNIŽAVANJE BOŽJIH NORMI

Moguće je da iste zamke u koje je pao tjelesni Izrael zadese i nas, koji nastojimo slijediti Kristove stope. Umjesto da slijedimo uzvišene Božje standarde, mi ih pokušavamo promijeniti. Stoga se trebamo po tom pitanju pažljivo samospitati. Mi možemo razrijediti Božje standarde na različite načine. Mi možemo previdjeti ono što kaže Biblija, misleći kako to u datoj situaciji i nije od presudne

važnosti. Mi možemo koristiti plašt ljubavi i ići protiv Božjih jasnih učenja. Naravno to naznači da ne bi smo trebali pokazivati ljubav. Međutim mi moramo biti oprezni da ne koristimo ljubav tako da to zasjeni ono što Bog kaže u svojoj riječi.

Ako utvrdimo pojavnost takvih sklonosti u našem životu, trebamo se sjetiti da imamo lukavog protivnika koji čini da tama izgleda kao svjetlost i svjetlost kao tama. Pavao kaže glede Sotone, „jer nam njegove namjere nisu nepoznate“ (2 Kor. 2:11) Jedna od tih varki je pokušaj da se grijesi pokriju plaštem ljubavi. To je jedno vrlo teško zamjetljivo iskušenje. Apostol Pavao je oštro ukorio Korintsku braću zato što nisu na ispravan način riješavali situaciju unutar skupštine a koja je uključivala nemoral, a za što su oni mislili da se može jednostavno previdjeti pokazivanjem ljubavi. (1 Kor. 5:2, 6) Vjerovati da Bog previda sve naše slabosti pod plaštem ljubavi je također jedna profinjena Protivnikova varka.

U 1 Sam. 8:19, 20 čitamo da su Izraelci željeli imati kralja da bi bili poput drugih naroda. „Neka kralj bude nad nama! Tako ćemo i mi biti kao svi narodi.“ Išli su čak toliko daleko da su rekli, „Budimo kao drugi narodi, kao narodi drugih zemalja, i služimo drvu i kamenu!“ (Ezek. 20:32) To nije bilo ugodno Bogu pa im je slao proroke da ih podsjeti da ipak trebaju biti drugačiji. „Ovako kaže Jehova: Ne učite se putu kojim narodi idu“, „ne kaljajte se odvratnim idolima egipatskim!“ (Jer.

10:2; Ezek. 20:7) U ovim izjavama prorci stalno preklinju Izrael da održavaju visoke standarde date im od Boga. Ta ista molba bila im je data i tijekom Isusovog prvog dolaska, a vrijedi i danas. Bog očekuje da njegov narod bude drugačiji od onih u svijetu oko njih.

Standard kojeg je Isus predstavio u Mat. 5:44, „Ljubite svoje neprijatelje“ danas nije popularan. To je zato što to nije zemaljski standard nego je jedinstven za Boga i njegovog sina. To je toliko uzvišena etika da je se ne možemo držati bez pomoći našeg nebeskog Oca. Međutim ipak je to standard kojeg bi smo se trebali pridržavati. Čitamo u Mat. 5:48: „Budite dakle savršeni, kao što je savršen Otac vaš nebeski.“ Biti „savršen“ kao što je korišteno u ovom retku znači biti potpun ili zreo. To znači da moramo uskladiti svoje standarde po priomjeru našeg Gospodina Isusa Krista, koji je slijedio primjer i obrazac svog Nebeskog Oca.

Kroz svoju proopovjed na Gori, Isus je pokazao farizejima da je njihov sistem bio nekvalitetan, i upozorio ih da ako ne dođu k njemu i uče od njega, nikada neće moći živjeti po njegovim standardima. Premda su bili religiozni kako su to tvrdili i legalisti po svom razmišljanju, ipak nisu bili kvalificirani da budu dio Nebeskog Kraljevstva. Oni su mislili da je dovoljno držati se djela Zakona, kao što je ne počinio preljub, ali Isus im je rekao da je onaj koji je razmišljao u svom srcu o preljubu bio kriv kao da je počinio taj grijeh. (Mat. 5:27-30) Slično tome

Farizeji su mislili da je prihvatljivo dobiti razvod ako je dobivena sva pravna papirologija, ali Gospodin je rekao da razvod nije ispravan osim u slučaju preljuba. (Mat. 5:31, 32)

Farizeji su rekli da je ispravno držati se datih zavjeta, ali Isus im je rekao da se ne zaklinju uopće – umjesto toga da jednostavno slušaju Boga. (reci 33-37) Smatrali su da je ispravno „oko za oko i zub za zub“, ali naš je Gospodin rekao da se uopće ne osvećujemo. (Mat. 5:38-42) U Mateju 6 poglavlje Učitelj im je rekao da su im molitve bile nedostatne i tada im je rekao kako da se mole. (reci 5-15) Rekao im je da im je davanje neispravno i zatim im rekao kako da daju pravilno. (reci 1-4) U retcima 19-34 Isus im je rekao da su zabrinuti oko materijalnih stvari umjesto da traže najprije Božje kraljevstvo. U našem tematskom retku usporedio je ograničenu ljubav koju su farizeji imali sa nesebičnom ljubavlju koja treba krasiti Božju pravu djecu. U svim ovim primjerima vidjeli smo kako su farizeji i drugi iz vremena našeg Gospodina, ponizili visoke standarde našeg Boga na mnogo niži, pali ljudski nivo.

Bog nas je pozvao da budemo njegov odvojen narod, sa uvjerenjima i standardima koji nisu od ovog svijeta. Isus se suprotstavio židovskim vođama svog vremena, zato što su živjeli po tijelu, dok su tvrdili da su najreligiozniji i bogobožni. Njihove humanističke religiozne prakse i tradicije žalosno su se udaljile od Božjih standarda.

Moramo pažljivo slušati Isusove riječi o ljubavi zapisane u kontekstu našeg uvodnog retka: „Čuli ste da je bilo rečeno: Ljubi bližnjega svojeg i mrzi neprijatelja svojeg! A ja vam kažem: Ljubite neprijatelje svoje i molite se za one koji vas progone, da bi ste bili sinovi Oca svojega koji je na nebesima, jer on daje da sunce njegovo izlazi zlima i dobrima i da kiša pada peavednima i nepravednima. Jer ako ljubite one koji vas ljube, kakva vam je plaća? Zar to isto ne čine i poreznici? I ako pozdravljate samo braću svoju, što osobito činite? Zar to isto ne čine i neznabošci? Budite dakle savršeni, kao što je savršen Otac vaš nebeski.“ (Mat. 5:43-48) U ovim recima Isus nam kaže da je najbolji način na koji možemo pokazati ljubav taj da ljubimo svoje neprijatelje. To je glavni test za kršćanina, i jedan na kojem mu su mnogi otpali od Božjeg standarda.

KLJUČ ZA SLUŠANJE BOŽJIH ZAPOVJEDI

U Mateju 22 poglavlje čitamo o jednom pismoznancu koji je došao Isusu i pitao ga, „Učitelju, koja je najveća zapovjed u Zakonu?“ (redak 36) Gospodin mu je odgovorio, „Ljubi Jehovu, Boga svojega, svim srcem svojim i svom dužom svojom i svim umom svojim! To je najveća i prva zapovjed. Druga slična toj, jest ova: Ljubi bližnjega svojega kao samoga sebe! Na tim se dvjema zapovjedima temelji sav Zakon i proroci.“ (retci 37-40) Isus ovdje kaže da je ljubiti

Boga sa svim našim srcem, dušom i umom i ljubiti svog bližnjeg kao sebe, jednako držanju svih Božjih zapovjedi. Apostol Pavao to potvrđuje kada kaže, „Ne budite nikome ništa dužni, osim da ljubite jedni druge. Jer tko ljubi bližnjega, ispunio je Zakon. Jer zapovjedi Zakona: Ne učini preljub, Ne ubij, Ne ukradi, Ne poželi, i ako ima još koja zapovjed, sažete su u ovim riječima: Ljubi bližnjega svojeg kao samoga sebe! Ljubav ne čini zlo bližnjemu. Dakle, ljubav je ispunjenje Zakona.“ (Rim. 13:8-10)

Fraza u našem uvodnom retku – „Čuli ste da je bilo rečeno“- ukazuje da ono što slijedi nakon toga je bila Židovska tradicija koja je prelazila sa generaciju na generaciju. Zaista „mrzi svog neprijatelja“ nije bilo naučavano u Zakonu, datom u Starom zavjetu. To je bilo dodano kroz tradiciju, i načavano od Rabina ali ne kroz Božju riječ. U skladu s tim, Židovski su vođe vjerovali i naučavali da kada se jednom čvrsto ustanovi tko sačinjava naše bližnje da su ovlašteni mrziti svakog drugog. Njihov nizak standard ljubavi, temeljio se dakle na njihovoj definiciji bližnjega, umjesto na Božjim zapovjedima. Tako su ignorirali učenja Starog zavjeta poput ovoga, „Ako je gladan onaj tko te mrzi, nahrani ga kruhom, i ako je žedan, napoji ga vodom.“ (Izreke 25:21)

Druga fraza koju se čulo od Židovskih vođa Isusovih dana i spada u ono- „čuli ste da je bilo rečeno“-bila je, „Ljubi bližnjeg svog“. To je djelomično bilo točno, to je bio citat iz 3 Moj.

19:18. Međutim cijeli citat iz 3 Mojsijeve glasi, „Ljubi bližnjega svog kao samog sebe“. Rabinski su učitelji izostavili taj dio Božje zapovjedi „kao samoga sebe“- vrlo prikladno izostavljanje sa njihove strane. Židovski su vođe razvili takav duh ponosa da bi radije umjesto da se ophode međusobno jednako kao prema sebi izostavili frazu „kao sebe“. Oni u stvari nisu željeli voljeti nekoga kao što su voljeli sebe. Njihov ponos nije im dopustio da vole bilo koga kao sebe.

KOLIKO LJUBIMO DRUGE?

Kao Kristovi sljedbenici trebali bi smo se pitati što je mišljeno pod time da ljubimo druge kao sebe. Ako ljubimo druge ali ne toliko kao sebe, to možemo i sa daljine. Ne bi trebali postupati s njima tako dobro kao sa sobom. Da se dokažemo možda bi smo lako mogli pokazati jednu polovinu, jednu trećinu, jednu desetinu, ili neki drugi mali dio ljubavi. Može biti vrlo primamljivo našem palom tijelu da poput židovskih vođa –ispustimo onu malu frazu „kao sebe“. Međutim Isus je želio navesti tu stvar direktno u srce svojih učenika, uključujući i nas, kada je reako pismoznancu što je prethodno citirano, „Ljubi bližnjega svoga kao samoga sebe!“ (Mat. 22:39)

Ponekad nam se zna desiti da osjećamo kao da ne volimo uistinu sami sebe. Sigurno, mi ne volimo greške koje činimo, ili činjenicu da se s vremenom moramo boriti naizgled da vršimo božju volju u

našem životu. Ipak, ostaje činjenica da mi ipak ljubimo sami sebe, a što se manifestira svakodnevno u našim aktivnostima. Ustajemo se iz kreveta svako jutro. Pripremamo se za naše dnevne aktivnosti. Upravljam našim osobnim financijama. Kad smo bolesni zovemo liječnika. Na te i mnoge druge načine mi svakodnevno pokazujemo ljubav prema sebi kada se radi o zadovoljavanju naših potreba. Za Kristovog sljedbenika to uključuje kako materijalne tako i duhovne potrebe. Da bi smo zadovoljili naše potrebe trebamo imati iskrenu ljubav prema sebi. To nije pokazivanje ponosa, sve dok su te naše potrebe koje nastojimo zadovoljiti zdrave i u skladu sa našim zavjetom posvećenja. Takva ispravno motivirana ljubav prema samima sebi je iskrena, stalna i trajna. Stoga kada imamo interes mi ga nastojimo zadovoljiti. Kada želimo nešto što je ispravno tada to nastojimo dobiti. Želja da zadovoljimo naše različite potrebe podrazumijeva da uvijek uključuje taj osnovni srdačni osjećaj: „Neka bude tvoja volja“.

Mi se brinemo za naše fizičke, duhovne, tjelesne, i dugoročne potrebe na temelju tih načela, a sve je to dokaz da ljubimo sebe. Kao što je važan način na koji ljubimo sebe, isto je tako važan način i na koji ljubimo bilo koga drugog, uključujući i naše neprijatelje. Isus je pokazao da bi smo trebali imati iskrenu, stalnu i trajnu ljubav prema drugima a koja uzima u obzir njihove interese, potrebe, želje, nade, ambicije, dobrobit, sigurnost i utjehu. Da bi smo

zaista bili učenici našeg Gospodina i ispunili tu najuzvišeniju zapovjed, moramo imati želju udovoljiti potrebama drugih i njihovim željama utoliko koliko to želimo i kod sebe.

PREISPITATI SE

Svatko od nas treba procijeniti svoj napredak u ispunjavanju Gospodinove zapovjedi o ljubavi. Moramo si postaviti pitanja poput ovih: Kada smo zadnji puta mogli birati između onoga što smo mi željeli, jesmo li žrtvovali svoje želje u korist drugih? U mnogo slučajeva smo u iskušenju da ugađamo svom tijelu i volimo samo sebe. Božji su standardi toliko visoki i sa našeg palog ljudskog gledišta može nam se činiti da je gotovo nemoguće voljeti svog bližnjeg kao sebe. To je zbog toga što smo toliko zaokupljeni sa svojim potrebama da si ne možemo uzeti vremena i gledati na druge. Trebali bi smo umjesto toga razvijati duh ljubavi koji će nas poticati da polažemo svoj život za svoje bližnje pa čak i za naše neprijatelje. Samo ćemo na taj način „nadmoćno pobijediti“ (Rim. 8:37)

U svojoj Propovjedi na gori, Isus je govorio o različitim načinima na koje možemo kao njegovi sljedbenici biti odvojeni od svijeta. Premda su doktrinarna gledišta u određenom smislu ono što nas odvaja od svijeta općenito, ipak iz Isusovih je učenja jasno da i naša osobnost igra vrlo važnu ulogu u našem odvajanju od svijeta. Protivnik nas može mamiti da vjerujemo kako su naša doktrinarna

gledišta jedino što nas odvaja od svijeta. Ipak kao što je prorok Izaija rekao glede Izraela, to nas ne čini „svetijima od njih“ (Iza. 65:5) Moramo si uzeti vremena za razmisliti na koji je način naš način života svjedočanstvo pred svijetom i pred našom braćom. Apostol Pavao je rekao: „Vi ste naše pismo, napisano na srcima našim, koje poznaju i čitaju svi ljudi“ (2 Kor. 3:2) U sadašnje vrijeme naš je karakter primarno ono što se „poznaje i čita“ od ljudi oko nas. Moramo stoga dati sve od sebe da razvijemo sveobuhvatnu ljubav, krunsko obilježje „Kristovog uma“. Čineći to naše će svijetlo postjati sve jače, osvjetljujući sva naša djela i postupke.

CILJ KOJI JE PRED NAMA

Moramo ljubiti druge isto toliko koliko ljubimo sebe. Moramo također učiti ljubiti svoje neprijatelje. To uopće nije lako. Stalno se moramo boriti sa našim Protivnikom i našim tijelom „starom osobnošću“- (Kol. 3:9) Svakodnevno bi smo se trebali svjesno naprezati da razmišljamo o interesima, potrebama, dobrobiti, sigurnosti i udobnosti drugih. Imajmo na umu da je pravi ispit našeg učenja u našoj spremnosti da ljubimo one koji nas ne ljube.

Praktičan način da napredujemo prema tome cilju da ljubimo svoje neprijatelje jeste u tome da razmišljamo o specifičnim ljudima s kojima imamo neke probleme i da pronađemo načina da im pokažemo ljubav i činimo im dobro. Također se

možemo gorljivo moliti da rastemo u ljubavi i razvijamo njenu puninu u našim mislima, riječima i djelima. Nemojmo biti poput Farizeja i drugih židovskih vođe Isusovih dana koji nisu živjeli ni po ljubavi koja im je bila predstavljena kroz Zakon. Neka nikada ne bismo bili krivi, poput njih, za to da snižavamo Božje standarde na naš pali ljudski stupanj.

Naš Gospodin dao je važnu pouku u Mat. 5:43-48 u našu korist, i kako bi nam pomogla da potvrdimo svoj izbor i poziv. Kako bi sažeo svoju pouku, Isus je rekao da je svrha ovog napretka „da bi ste bili sinovi Oca svojega koji je na nebesima“ (Mat. 5:45)



SVANUĆE

Broj 2

Veljača 2014

First-class postage paid at Rutherford, NJ. Published by The Dawn Bible Students Association, 199 Railroad Avenue, East Rutherford, NJ 07073. \$12 per year. Sent without cost overseas.

www.dawnbible.com

ARGENTINA: A. Lupsor, Calle

Almirante Brown 684, Monte Grande C.P., 1842 Buenos Aires

AUSTRALIA: Berean Bible Institute, P.O. Box 402, Rosanna, Victoria 3084

BRAZIL: A Aurora, Caixa Postal 77204, Nova Iguaçu, Rio de Janeiro, CEP 26210-970

BRITISH ISLES: Associated Bible Students, 102 Broad Street, Chesham, HP5 3ED, England

CANADA: P.O. Box 1565, Vernon, British Columbia, V1T 8C2 Canada

CROATIA: Kneza Branimira 18, 44010 Sisak

FRANCE: L'Aurore, 45, Avenue de Gouvieux, 60260, Lamorlaye

GERMANY: Tagesanbruch Bibelstudien- Vereinigung, Postfach 11 03, 64368 Ober-Ramstadt

GREECE: He Haravgi (The Dawn), 199 Railroad Avenue, East Rutherford, NJ 07073 USA

INDIA: The Dawn, Blessington, #34, Serpentine Street, Richmond Town, Bangalore 560025

SPAIN/ITALY: El Alba/Aurora, Associazione Studenti Biblici, Via Ferrara 42, 59100 Prato—Italia

Veljača 2014- Hrvatsko izdanje
Članci u ovom broju uzeti su iz
tekući broja časopisa
„Svanuće“ na engleskom jeziku

SADRŽAJ

VRHUNCI SVANUĆE

Isppravno Rezati Riječ Istine 2

Međunarodne Biblijske Studije

Slušaj Riječ i Izvršavaj Je 20

Budi Nepristran 23

Pokaži Svoju Vjeru Djelima

Budi Nepristran 25

Pazi Na Svoj Govor 28

KRŠĆANSKI ŽIVOT I UČENJE

Um Sluge 31

Nehemija 40

The Dawn – Svanuće

Croatian Edition - Feb - 2014

First Issue published December 2013

Printed in USA

Ispravno Rezati Riječ Istine

„Uznastoj da kao prokušan staneš pred Boga kao radnik koji se nema čega stidjeti, koji ispravno reže riječ istine“ (2 Tim. 2:15 DF)

RIJEČI NAŠEG uvodnog retka trebale bi biti od velike važnosti iskrenim istraživačima Biblije. Prema Strongovoj konkordanciji grčka riječ ovdje prevedena sa „uznastoj“ znači „potruditi se, biti pripravan ili iskren“. Misao sadržana u ovoj definiciji je da je takovo „nastojanje“ u svrhu da se pokažemo priznatima pred Bogom, i da se to jedino može postići kroz „ispravno rezanje riječi istine.“ Tako Pavao prepoznaje potrebu za marljivošću u proučavanju Biblije.

U ovom tekstu Pavao ukazuje na ispravan motiv za proučavanje Biblije- da upoznamo Božju volju, da se pokažemo priznatim pred njim, i da budemo gorljivi duhom kao njegovi „radnici.“ Proučavanje Biblije nije samo po sebi cilj, nego sredstvo da se postigne cilj, a koji je da upoznamo i vršimo Božju volju.

Kao što Pavao ističe, mi se pokazujemo priznatima pred Bogom u onoj mjeri u kojoj

ispravno reżemo boţansku rijeĉ Istine, i postupamo u skladu sa uputama koje su nam tako otkrivene.

Što se podrazumijeva pod „ispravnim rezanjem rijeĉi Istine“? Kontekst u kojem Pavao upotrebljava ovaj izraz veoma je interesantan i rasvjetljujuć. U prethodnom retku ĉitamo: „Na to podsjećaj zaklinjući pred Bogom neka ne bude rijeĉoborstva: niĉemu ne koristi, a na propast je onima koji slušaju.“(redak 14) Ćitamo tri retka koji slijede pobudu da ispravno reżemo rijeĉ istine: „Svjetovnih se pak praznorijeĉja kloni : sve će više provaljivati prema bezboţnosti, i rijeĉ će njihova kao rak rana izgrizati. Od njih su Himenej i Filet, koji zastraniše od istine tvrdeći da je uskrsnuće već bilo te nekima prevraćaju vjeru“ (reci 16-18)

Iz ovih redaka uĉimo da borbe oko rijeĉi i praznorijeĉja (isprazni razgovori) ne doprinose korisnom prouĉavanju Biblije. Osim toga oni koji su nauĉavali da je uskrsnuće već bilo nisu „ispravno rezali rijeĉ Istine“. Najvjerojatnije je da je pogrešno nauĉavanje ove doktrine u Ranoj Crkvi potaknulo Pavla da koristi ovaj specifiĉan izraz „ispravno se sluţiti rijeĉju istine“ (NW)

Biblija nauĉava uskrsnuće mrtvih, ali pogreška je u to vrijeme bila je ta tvrdnja da je to obiljeţje Boţjeg plana bilo u prošlosti, umjesto da će se dogoditi u budućnosti.

Pouka koja je ovdje naglašena vaţnost je prepoznavanja vremenskog elementa u Boţjim pripremama. Propust da se to razumije navelo je

mnoge na zaključak da je Biblija proturiječna i nepouzdana. Biblija identificira tri glavne vremenske podjele u planu Božjem. U glavnim crtama mi možemo govoriti o tima kao o „jučerašnjem svijetu“, „daanšnjem svijetu“, i „sutrašnjem svijetu“. Biblija koristi izraze „prijašnji svijet“, „sadašnji svijet“ i „budući svijet“. (2 Pet. 3:6; Gal. 1:4; Hebr. 2:5)

U prva dva svijeta zlo je dominiralo. Petar je treći ovako opisao: „novo nebo i nova zemlja gdje pravda živi.“(2 Pet. 3:13) Glede sadašnjeg zlog svijeta mi čitamo: „Zato hvalimo ponosite da su sretni; napreduju koji čine bezakonje, i koji iskušavaju Boga izbavljaju se.“ (Mal. 3:15) Propust da se prizna da Bog sada dopušta da zlo cvate, i da je njegovo vrijeme za uspostavu pravednosti na zemlji, u „budućem svijetu“, doveo je do različitih pogrešnih koncepata glede božjih priprema, i Božje volje za njegov narod u ovo sadašnje vrijeme.

ČETIRI DOBA

Unutar ovih većih vremenskih podjela, postoje kraća razdoblja, koja obično nazivamo doba. Tako je bilo Patrijarhalno doba koje je počelo u vrijeme Potopa, i završilo s Jakovljevom smrću. Tijekom tog doba Bog se ophodio sa patrijarsima Noom, Abrahamom, Izakom i Jakovom. Dao im je svoja obećanja, posebno započinjući s Abrahamom. On nije pokušavao obratiti svijet u to vrijeme.

Tada je započinjući s Jakovljevom smrću došlo Židovsko doba, tako nazvano, zato što se Bog tokom tog razdoblja isključivo ophodio s nacijom Izrael. Preko proroka Amosa, Bog je rekao Izraelu, „Samo vas poznah između svih plemena zemaljskih“ (Amos 3:2) On je dao toj naciji svoj Zakon, slao im svoje proroke. Obećao im je poslati Mesiju, velikog Izbavitelja iz plemena Jude, i kraljevskog doma Davidovog. Božji naum tijekom ovog razdoblja njegovog isključivog ophođenja sa Izraelom nije bio da obrati svijet. Posredstvom Zakona i drugih mjera držao je naciju zajedno sve do dolaska Mesije. Međutim oni su odbacili Krista, svog Mesiju, i izgubili su veliku prednost da i dalje budu Božji isključivi narod. Tada je započelo novo doba, tijekom kojeg se na zemlji provodio božji naum kroz propovijedanje evanđelja- stoga ga zovemo Evanđeosko doba.

Evanđeosko doba isto tako nije bilo vrijeme za obraćenje svijeta općenito, nego da se dosegne jednu naročitu grupu ljudi. Bog je pozivao iz svijeta „malo stado“ da slijedi Isusove stope, da bi u „budućem svijetu“ mogli živjeti i vladati s njim u njegovom Kraljevstvu. Razumjeti ovo ima strahovito važan utjecaj na naše razumijevanje onoga što čini Božju volju za njegov narod tokom ovog sadašnjeg doba.

Prvih tisuću godina „budućeg svijeta“ mi nazivamo Mesijanskim dobom. To je doba Kristovog Kraljevstva. To je period tijekom kojeg

će svijet biti obraćen, i svi koji budu bili spremni poslušati biti će obnovljeni do ljudskog savršenstva, i imati priliku živjeti zauvijek na usavršenoj zemlji. Postoji jako mnogo božjih obećanja za koja se odnose na ovaj veličanstveni vrhunac njegovog plana. Ako želimo znati Božju volju za naše sadašnje vrijeme, bitno je prepoznati kada se ta obećanja primjenjuju i na koga. Samo ćemo na taj način „ispravno rezati“ vremenska obilježja njegovog slavnog plana.

RAZLIČITE NAGRADE

Pavlovo korištenje izraza „pravo upravljati riječju istine“ ne odnosi se samo na vremenska obilježja Božjeg plana, nego se također može primjeniti i na druge važne činjenice u povezanosti sa njegovim božanskim naumima. Naprimjer u Bibliji postoje i zemaljska i nebeska obećanja. U Starom zavjetu postoje obećanja o zemaljskim blagoslovima koja govore o gradnji kuća i sađenju vinograda. (Iza. 65:21, 22) Neki su, ne razumijući Božji plan, pa stoga ne „upravljajući ispravno riječju istine“ nastojali produhoviti takva obećanja, i zamisliti nekakovu vrstu prebivališta napravljenih na nebu, i o duhovnim lozama i smokvama isto tako kako rasu tamo.

S druge strane Isus je rekao svojim učenicima, „A sada idem pripremiti vam mjesto. I kad odem i pripremim vam mjesto, ponovno ću doći i primiti vas u svoj dom, da i vi budete tamo gdje

sam ja“ (Ivan 14:2, 3) Ovo je najdragocjenije obećanja za sve prave Učiteljeve sljedbenike , ali mnogi su pretpostavili da se ono primjenjuje na sve koji će biti spašeni u svakom dobu. Propust da se ispravno upravlja riječju istine po tom pitanju oduzelo je vitalno značenje takvim pobudama kao što su „Mislite na ono što je na nebu, a ne na ono što je na zemlji.“ pa je stoga vrijedan poticaj za takvo nastojanje manje ili više poništen. (Kol. 3:2)

SIMBOLIČAN JEZIK

Biti u stanju razlučiti između simboličkog i doslovnog jezika Biblije također je važno u ispravnom upravljanju riječju istine. Propust kod toga naveo je mnoge da pretpostave da Bog namjerava uništiti zemlju sa doslovnom vatrom, i da zauvijek muči sve one koji nisu prihvatili Krista prije nego su umrli. To iskrivljava Božju mudrost, pravdu, ljubav i moć, pa je stoga njihov glavni motiv u služenju njemu strah umjesto ljubav. Istina je da mnogi pokušavaju ljubiti Boga unatoč svojim groznim zabludama u svezi s njim.

Kako je prekrasan simbolički jezik Biblije korišten u njegovim obećanjima njegovom narodu, i također u povezanosti sa ostvarenjem njegovog plana vjekova.

Psalmist je napisao: „Govori Gospodinu: ti si utočište moje i branič moj, Bog moj, u kojega se uzdam. On će te izbaviti iz zamke ptičareve, i od ljutoga pomora. Perjem svojim osjenit ćete i pod

krilima njegovim zaklonit ćeš se i istina je njegova štiti i ograda.“ (Ps. 91:2-4)

NA KOGA SE ODNOSI

Da bi smo ispravno upravljali riječju istine također je važno imati na umu kome je određeni tekst Biblije upućen. Izvanredan primjer toga imamo u poslanicama Novog zavjeta. Dobronamjerni ljudi često citiraju iz tih poslanica glede svjetovnih stvari poput politike, društvenih pitanja, i drugih svjetovnih stvari. Međutim te su poslanice upućene isključivo iskrenim Isusovim sljedbenicima i namjenjene su da ih vode, jačaju i tješe. Naprimjer poslanica Rimljanima upućena je „svim ljubljenima Božjim koji su u Rimu, pozvanima da budu sveti.“ (Rim. 1:7)

Ono što je istina glede Novozavjetnih poslanica, također je istina i glede drugih djelova Biblije. Doista, Biblija nije napisana za vođenje političkih i društvenih aktivnosti nacija, nego kao svjetlo za vodstvo onima koji su se u potpunosti predali da vrše Božju volju. Ako to prepoznamo to onda cijelu Božju riječ čini mnogo dragocjenijom i daje nam jamstvo da ona sadrži osobnu poruku za nas od našeg Nebeskog Oca punog ljubavi.

Ovaj naročiti princip u proučavanju Biblije je čak od još veće važnosti za nas kada ga u potpunosti primjenimo u našem životu. Naprimjer prorok Izaija je je govorio da je Gospodinovom narodu zajamčen kruh i voda. (Iza. 33:15, 16)

Mnogi su Učitelji sljedbenici to shvatili doslovno, misleći da Gospodin nikada neće dopustiti da budu gladni, međutim činjenica je da su mnogi iskusili glad. Sam Apostol Pavao pišući braći u Filipima je rekao, „Znam što znači oskudijevati, a znam i kako je imati obilje. Naučio sam kako biti zadovoljan u svemu, u svakoj prilici- i kad je čovjek sit i kad je gladan, i kad ima obilje i kad oskudijeva.“ (Filip. 4:12)

Pavlova vjernost Gospodu ne bi se trebala dovoditi u pitanje. Njemu nije bilo dopušteno da „gladuje“ kao kazna za nevjernost. Stvar je jednostavna, Bog je vidio da bi bilo prikladno da Pavao kao novo stvorenje u Kristu Isusu iskusi tjelesne patnje zbog bolova gladi . Na što je onda prorok Izaija mislio glede obećanja da se kruh i voda neće uskratiti pravedniku?

Ovo konkretno obećanje odnosi se na Božji vjerni narod u drugom dobu, narod s kojim se Bog ophodio pod uvjetima Saveza Zakona. Pod tim Savezom Bog je obećao blagosloviti svoj vjerni narod u košarici i u namirnicama. (5 Moj. 28:5) To nije bio savez žrtve, nego savez koji je obećao zemaljske blagoslove zdravlja i života za one koji su bili vjerni. Međutim Izraelski se narod opetovano bunio protiv Boga i kao posljedica toga primio je odgovarajuću stegu.

Međutim, situacija s Gospodinovim narodom Evanđeoskog doba je drugačija. Mi smo se zavjetovali da ćemo položiti svoje živote u žrtvu.

(Ps. 50:5) Isus, naša Glava i Uzor, položio je svoj život. Nije bilo drugog načina da bude vjeran svom Nebeskom Ocu nego da žrtvuje svoje sve, kao čovjek, što je i učinio. Mi smo bili pozvani da trpimo i umremo s njim.

Božje nadležnosti u našem životu moraju se interpretirati sa tog stanovišta, inače postoji mogućnost da ćemo se obeshrabriti ukoliko nismo primili blagoslove za koje smo pretpostavljali da ih je Bog obećao.

Isus je rekao svojim pravim sljedbenicima ovog Evandeoskog doba, „Ne prodajju li se dva vrapca za novčić? A ipak nijedan od njih ne pada na zemlju, a da Otac vaš ne zna za to. A vama je i svaka vlas na glavi izbrojena.“ (Mat. 10:29, 30) Zasigurno ovo označava veoma pažljivu i punu ljubavi budnu brigu Nebeskog oca nad stvarima njegove djece. Zapazi da Isus nije rekao da vrapci nikad neće pasti i da se ništa nikada neće desiti vlasima na našoj glavi. Stvar je jednostavna, čak i nevažne stvari u našim iskustvima poznate su našem Nebeskom Ocu, i on ih uzima u obzir u svom ophođenju s nama.

Pavao je napisao, „A moj će Bog svojim slavnim bogatstvom namiriti sve vaše potrebe preko Krista Isusa.“ (Filip. 4:19) Mi se možemo osloniti na ovo obećanje, ali moramo biti spremni dopustiti da Gospod odluči koje su naše pot rebe. To su potrebe Novog stvorenja, ne nužno i potrebe tijela, premda je tijelo usko povezano s Novim

stvorenjem. Doista, dok smo s ove strane zavjese, tijelo je prebivalište Novog stvorenja- jedino tijelo koje Novo stvorenje posjeduje.

Bog želi izvršiti određene naume za i kroz svoj narod. Iz tog bi razloga mogao na neko vrijeme sačuvati zdravlje naših „zemljanih posuda“ i pobrinuti se da imamo neophodnu hranu i odjeću. On to ne čini kako bi ometao izvršavanje našeg zavjeta žrtve, nego kako bi nas čuvao prikladnima dok polažemo naše živote u njegovoj službi. To su stvari koje su u Očevim rukama. Stvar koju želimo zapamtiti je da su njegova obećanja za nas duhovna, ne zemaljska. Blagoslovi za koje možemo biti sigurni da nas neće poštediti od njega jesu oni koji se odnose na naše duhovno, ne zemaljsko postojanje.

Ako ispravno upravljamo riječju istine prepoznat ćemo tu razliku i bit ćemo pripremljeni prihvatiti sa zahvalnošću i hvalom kakvagod iskustva Gospod u svojoj mudrosti i ljubavi vidi da su najbolja za nas kao Nova stvorenja u Kristu Isusu. On bi mogao dopustiti da imamo kruha i vode u izobilju ipak naši želudci možda neće biti u dovoljno zdravom stanju da probavljaju hranu, i naša bi tijela mogla umrijeti u nedostatku hrane. S druge strane on bi mogao dopustiti da imamo zdrave želudce, ali ne nam ne dati svu hranu za koju mi mislimo da ju trebamo. Rezultat bi mogao biti prilično sličan u oba slučaja. Naš Nebeski Otac zna najbolje. Mi polažemo naše živote, i ako Bog želi

prihvatiti naše konačno prinošenje na žrtveniku gladi, trebali bi smo se radovati. Međutim možemo biti sigurni da se to neće dogoditi sve dok Gospod ne vidi da je vrijeme za to, kako sa stanovišta njegovog plana, tako i sa stanovišta naše spremnosti da završimo svoj zemaljski put.

Mi smo naglasili stvar oko hrane kao primjer. To se načelo primjenjuje na Božje ophođenje s nama u svakom pogledu. Kao tjelesna bića voljeli bi smo da se on tako upliće u naša zbivanja da nam se nemože dogoditi ništa nneugodne prirode- da svaki detalj našeg života teče glatko i sretno. Međutim to nije Božja volja za nas. On bi mogao dopustiti da budemo bolno ispitani po nekim pitanjima- kroz bolest ili poteškoće drugih vrsta. Ako je tako, to je zbog toga što on vidi da su takva iskustva najbolja za nas kako bi nas pripremila za mjesto koje on ima za nas u krajevstvu. Neka bi smo to prepoznali, sa zahvalnošću prihvatili Božje providnosti, i tako pokazali da smo prokušani pred njim kroz ispravno rezanje riječi istine s obzirom na ovaj aspekt našeg kršćanskog života.

DOMOVI IZRAELOVI

Zapaziti na koga se primjenjuju Biblijska proročanstva i obećanja također je jedna velika pomoć u našem razumijevanju Božjeg plana u cijelini. Tijekom Evandeoskog doba, oni koji tvrde da su sljedbenici Isusa gledaju na njega kao na

svoju Glavu- svog Gospodina i Učitelja. Božja obećanja koja se odnose na njih dragocjena su i veličanstvena. Međutim ovo tijelo vjernika u Krista, dok su još uvijek u tijelu, sačinjeno je od „pravih Izraelaca“ i nominalnih vjernika- odnosno tobožnjih vjernika. Obje ove grupe su spomenute u Bibliji.

Dobar primjer toga možemo naći u porukama sedmerim crkvama koje su zapisane u 2 i 3 poglavlju knjige Otkrivenje. Pohvalivši crkvu u Pergamu, Gospodin je dodao, „Ipak ponešto imam protiv tebe: ondje imaš nekih koji se drže učenja Bileama, koji je poučio Balaka da namami sinove Izraelove na grijeh- da jedu ono što je žrtvovano idolima i da čine blud. Tako imaš i one koji se na isti način drže učenja Nikoline sljedbe. Pokaj se dakle! Ako se ne pokaješ, doći ću brzo k tebi i ratovat ću s njima mačem usta svojih.“ (Otkr. 2:14-16)

Obećanja o kruni života, sjedenju na prijestoljima s Isusom, o dobivanju bijelog oblutka, da će biti učinjeni stupom u hramu Božjem, koja su sadržana u drugim dijelovima ovih poruka crkvama nisu data onima koji su slijedili Bileamov primjer. To su bila upozorenja o kaznama od Gospodina, a ipak su svi bili klasificirani kao da su bili „u crkvi.“ Ove poruke sedmerim crkvama otkrivaju da je Bog dopustio da pravi kršćani- pravi Izraelci- i nominalni kršćani- tobožnji – postoje zajedno tijekom doba. Svijet je vidio malo ili nimalo razlike. Samo je Gospod, koji poznaje srca, razabrao ovu

razliku, i on nagrađuje i kažnjava u skladu sa svojom pravdom i ljubavlju. Za nas je važno da prepoznamo da postoje ove dvije klase, i da i po tom pitanju ispravno režemo riječ istine.

Ista stvar vrijedi i za prirodni Izrael. Čitamo za Mojsija da je bio „vjeran u svoj kući Božjoj.“ (Hebr. 3:2) Baš kao što su i u kući sinova tijekom razvoja neki bili vjerni a neki ne, isto je tako bilo i sa kućom slugu nad kojom je Mojsije bio poglavar. Ovdje su također Božja obećanja vjernima posve drugačija od onih upućenih nevjernima, a koja su u mnogim slučajevima po prirodi više upozorenja nego obećanja.

Mojsije je napisao, „Zato mi reče Gospodin: dobro rekoše što rekoše. Proroka ću im podignuti između braće njihove, kao što si ti, i metnuću riječi svoje u usta njegova, i kazivaće im sve što mu zapovjedim. A ko god ne bi poslušao riječi mojih, koje će govoriti u moje ime, od toga ću ja tražiti.,, (5 Moj. 18:17-19) Apostol Petar citirao je ovo obećanje i ukazao na to da će se ono ispuniti po drugom dolasku Krista u njegovom kraljevstvu. (Djela 3:19-23)

Ovo upozorenje je dato ne vjernima u Izraelu, nego nelojalnima i bezvjernima. Izraelci su ušli u Savez Zakona, ali mnogi su već glede toga pokazali nedostatak vjere, i bunili su se protiv Gospodnjih providnosti. Tijekom cijelog židovskog doba ova grupa je postojala unutar Izraela. Bog ih je ljubio i bio im je milosrdan. On će na koncu

pokazati svoje milosrđe prema njima šaljući im tog „Proroka“ koji će ih bogato blagosloviti u Mesijanskom Kraljevstvu sa obnovom ljudske savršenosti- odnosno one od njih koji će tada čuti i poslušati tog velikog Proroka. Oni koji ne budu bili poslušni bit će uklonjeni između naroda. (Djela 3:23)

Tijekom tog istog razdoblja – zaista idući unatrag sve do pravednog Abela- postojala je druga klasa, vjerna klasa. Možda ju se na trenutak i teško i može nazvati klasom, nego samo pojedinci, koji su pokazali svoju vjeru u Boga i u njegova obećanja unatoč kušnjama i poteškoćama koje je ta vjernost podrazumijevala. Pavao govori o njima u 11 poglavlju Hebrejima. On je objasnio da su oni izdržali svoje nedaće kako bi dobili „bolje uskrsnuće.“ (redak 35) Oni su očito razumijeli da ako budu bili vjerni Bogu, čak do u smrt, on će imati nešto bolje za njih o uskrsnuću.

To je navedeno u Pavlovom govoru Rimskom upravitelju Feliksu, u kojemu je rekao, „Ali priznajem ti ovo: živim po učenju koje oni nazivaju sljedbom, i po tom učenju služim Bogu praotaca svojih, vjerujući sve što je u Zakonu i što je napisano u Prorocima. I imam nadu, koju imaju i oni, da će Bog uskrsnuti i pravedne i nepravedne.“ (Djela 24:14, 15) Ova klasa „Drevnih dostojnika“ očito je znala za uskrsnuće pravednih. Oni su na to gledali kao na „bolje uskrsnuće“, i njihova želja je bila da budu vjerni Gospodu da bi

se našli dostojnima biti dovedeni natrag kroz to uskrsnuće.

Nema sumnje da su svi od te klase „Drevnih dostojnika“ koji su živjeli u razdoblju kada je Zakon bio da t Izraelu bili uvelike inspirirani obećanjem kojim je Bog zajamčio vjernima da će biti „njegovo najdraže vlasništvo“ i „sveti narod.“ (2 Moj. 19:5, 6) Premda se nacija kao takva nije plasirala pod uvjetima tog obećanja- koje je uveliko bilo ignorirano od strane nominalnih Izraelca- ono je ipak služilo kao poticaj onima koji su nastojali iskreno znati i vršiti Božju volju.

Činjenica da su te dvije klase postojale prije Kristovog prvog dolaska znači da su se neki dijelovi Biblije odnosili na jednu klasu a drugi na drugu. Da bi smo razabrali točne pouke kojima nas Gospod poučava kroz Bibliju, trebamo zapaziti o kojoj se klasi govori, ili kojoj su klasi bila data obećanja ili upozorenja. Tada nećemo imati poteškoća u razabiranju položaja „Drevnih dostojnika“, Izraela kao cijeline u Božjem planu.

ISPRAVNO UPRAVLJATI OBEĆANJIMA KRALJEVSTVA

Riječ kraljevstvo je jedna od najistaknutijih u Bibliji. Postojalo je naravno, Kraljevstvo Izraela kao i kraljevstva ovog svijeta. Međutim, mi posebno imamo na umu, kraljevstvo Gospodinovo. Na Gospodinovo Kraljevstvo se ukazuje u mnogim proročanstvima Starog Zavjeta, premda se ne koristi

sama riječ. U Iza. 25:6-9 kraljevstvo je upoređeno sa „gorom“ na kojoj Gospodin nad vojskama napravio svim narodima gozbu od pretilina i na kojoj će progutati smrt zauvijek. U Iza. 9:6, 7 kraljevstvo je opisano kao „kneževska vlast.“

Premda se općenito sva ova , kao i druga ukazivanja u Bibliji, primjenjuju na isto kraljevstvo, ipak se ne odnose uvijek na isti aspekt kraljevstva. Naprimjer kada je Isus poticao svoje sjedbenike da traže najprije kraljevstvo nebesko, njegovo se ukazivanje odnosilo na položaj vladanja u Gospodinovom Kraljevstvu. Kada u Luki 12:32 čitamo, „Ne boj se, malo stado, jer je volja Oca vašega dati vam kraljevstvo“, vrijedi ista stvar.

Nasuprot tome, većina obećanja kraljevstva u Starom zavjetu opisuju blagoslove koje će primiti podanici Gospodinovog kraljevstva. Veoma je važno, dok ispravno režemo riječ istine glede kraljevstva, da zapazimo tu razliku kako bi smo dobili punu snagu iz onog na što se odnosi. Također je važno zapaziti da neki dijelovi Biblije u kojima se koristi riječ Kraljevstvo, ukazuju na buduće vladare u tom kraljevstvu, dok se još pripremaju za taj visoki položaj. Jedino zapažajući te razlike biti ćemo u stanju vidjeti i cijeniti puni sklad Riječi Božje glede njezinih učenja o temi Gospodinovog kraljevstva.

PROKUŠANI

Neka nikada ne bi smo zaboravili da je glavna svrha proučavanja Biblije da upoznamo Božju volju za sebe, i da primimo inspiraciju za vjernost u vršenju njegove volje. Jedan važan aspekt božanske volje za njegov narod tijekom sadašnjeg doba je da budemo suradnici s njim, svjedočeći Evanđelje o Kristu, velike i dragocjene istine Božjeg plana. Zaista naš uvodni redak kaže da uznastojimo kao prokušani stati pred Boga kao radnici koji se nemaju čega stidjeti, koji ispravno režu riječ istine.

Da bi smo svjedočili o istinama Božjeg slavnog plana, trebali bi smo poznavati te istine kao i znati to kako su navedene u Božjoj riječi. Dakle, svaka istina u Bibliji povezana je sa našim poznavanjem i vršenjem Božje volje. Važno je dakle da ispravno režemo riječ istine sa stanovišta vremena, zapažajući njena nebeska i zemaljska obećanja, i njezino korištenje doslovnog i simboličnog jezika.

Neka bi smo također zapažali kome su upućena različita Božja obećanja, i što ta obećanja znače koja se direktno odnose na njegovo „malo stado“ ovog Evanđeoskog doba. Imajmo na umu da mi tražimo mjesto kao kraljevi i svećenici s Isusom u njegovom kraljevstvu, i radujmo se da je Božja dobra volja za nas da postignemo takav položaj. Radujmo se isto tako i blagoslovima koji će doći čovječanstvu općenito kao podanicima kraljevstva.

Slušaj Riječ i Izvršavaj je

Ključni redak: "Ali nemojte samo slušati Riječ nego je i izvršujte, da ne bi ste sami sebe zavaravali."
Jak. 1:22

Izabrani tekst:
Jak. 1:19-27

U OVOJ POSLANICI
Jakov pruža mnoge praktične opomene za posvećene kršćane koji cijene njegov savjet kao nadahnut od Nebeskog Oca. „Svaki dobar dar i svaki

savršeni poklon odozgo je, jer silazi od Oca nebeskih svjetlila, a on se ne mijenja, nije poput nestalne sjene“ (Jak. 1:17)

Jakov u ovom poglavlju nastavlja naglašavati da se nova stvorenja u Kristu, začeta od Svetog duha, moraju pridržavati učenja koja su sadržana u Božjoj riječi, i kao posljedicu toga očitovati kroz svoje postupke učinke posvećenog stila života. Vjernici koji uvažavaju takav božji savjet razmišljat će pažljivo o svojim riječima i biti će manje skloni pokazivanju naglosti u govoru. (Izreke 10:19) Osim toga blagi utjecaj Svetog Duha na osobnost takvih predanih pojedinaca vodi prema pravednosti, što je suprotno od naglosti. (Jak. 1:18-20)

Jakov nam skreće pažnju na visoke standarde ponašanja prihvatljive Bogu kod onih koji slijede Učitelja kad naglašava potrebu da se

odrekujemo svih poroka koji se najčešće očituju u postupcima onih koji nisu ponovno rođeni. Takve nečistoće u mislima, riječima i djelima suprotne su Kristovoj osobnosti. (redak 21)

Naš ključni redak naglašava potrebu da primjenjujemo načela istine i pravednosti koja su sadržana u Božjoj riječi. Ignorirati takvu opomenu bio bi čin samozavaravanja i to bi nas učinilo neprihvatljivima Nebeskom Ocu. Jakov nastavlja: „Jer ako tko sluša riječ, a ne izvršuje ju, on je kao čovjek koji promatra svoje lice u ogledalu, ali kad se promotri, ode i odmah zaboravi kakav je.“ (reci 23, 24) Naprotiv pojedinac koji razmišlja o Bibliji i stavlja njezine propise u praksu nalazi istinsku slobodu od ljudskih tradicija i kroz poslušnost božjem savjetu, prima srazmjerne blagoslove odozgo. (redak 25)

Nakon što je naša posveta bila prihvaćena mi smo počeli svlačiti sa sebe karakteristike poput ljutnje, zlobe, mržnje, zavisti, svađe, zlog govora i druga djela tijela. To čišćenje ne uključuje samo mentalno cijenjenje Biblije, nego i također iskreno samoispitivanje kako bi bili vođeni božjim načelima. Imajući blago novog stvorenja u zemljanim posudama s vremena na vrijeme bit ćemo napadnuti s prolaznim pogrešnim mislima. Međutim mi moramo istisnuti tu misao i ne razmišljati o njoj tako da se ne ukorijeni u srcu i uguši pravednost i ispravne osjećaje.

Ako netko tvrdi da voli Gospoda ali bljuje riječi kojima razara druge, takav gorak govor zacijelo dovodi u pitanje iskrenost njegove tvrdnje da je vjernik koji iskreno nastoji očitovati Kristovu osobnost. Ako svakodnevno polažemo naše račune Bogu, i tražimo njegovu milost za pomoć kada treba, bit ćemo oslobođeni na sudu i stajat ćemo priznati pred Bogom, kroz Krista, uvjereni da ćemo biti više nego pobjednici. (redci 26, 27)



Budi Nepristran

Ključni redak:

**„Poslušajte, braćo moja
ljubljeni! Nije li Bog
izabrao one koji su u
svijetu siromašni da budu
bogati u vjeri i
nasljednici Kraljevstva
što ga je obećao onima
koji ga ljube?“ Jakov 2:5**

Izabrani tekst: Jak.2:1-13

VAŽNO NAČELO

koje bi oni koji vjeruju u Krista trebali cijeniti je da se prava vjera u Krista nikako ne može povezati sa

pokazivanjem pristranosti. Nebeski Otac to ne čini a niti oni koji tvrde da su njegova djeca. (Djela

10:34; Jak. 2:1-3) Naš ključni redak nastavlja naglašavati da pojam jedinstva s Kristom zahtijeva od vjernika da pokazuju iskreno i od srca da prihvaćaju sve koji su krenuli uskim putem. Skrivanje neprirodnih klasnih razlika krši zapovjed da trebamo ljubiti druge kao sebe. Kao pravilo kroz cijelo Evanđeosko doba, oni koji su bili privučeni prihvatiti ponudu učenja u slijedenju Krista, prepoznali su svoje palo stanje i potrebu za spasenjem, dok je onima koji su se osjećali samodostatnima nedostajala potrebna poniznost da se podlože preobražavajućem utjecaju Svetog Duha. (1 Kor. 1:26-28; Jak. 2:5-9)

Jakov se bavi sa sveobuhvatnom prirodom Božjeg zakona ne samo glede pristranosti, nego on

također zapaža da bi smo trebali slijediti Božje zahtijeve koji se odnose na takve stvari kao što su sloboda, sud i milosrđe. Mi nemožemo birati kojih ćemo se zapovjedi držati a kojih nećemo, zato što bilo koji propust da držimo sve što Bog zahtijeva od nas vodi do toga da nećemo biti u skladu sa njegovom pravednosti. Srećom, naš se Gospodin savršeno držao Zakona, i njegova je pravednost pripisana posvećenim vjernicima kako bi pokrila naše nedostatke. Dokle god priznajemo naše nedostatke, kajemo se i nastojimo biti što temeljitiji u našem kršćanskom hodu, nastaviti ćemo biti u zajedništvu s Kristom. (reci 10-13)

Aspekti današnje pouke nalaze izvjesne paralele u učenjima Isusa Krista tijekom njegove zemaljske službe. Zabrana osuđivanja, koje je oblik pristranosti, jasno je navedena od našeg Učitelja. „Prestanite suditi, da vam se ne sudi. Jer kakvim sudom sudite, takvim će vam se suditi. I kakvom mjerom mjerite, takvom će vam se mjeriti.“ (Mat. 7:1, 2)

Potreba da se ukloni vlastite pogreške do najveće moguće mjere preduvjet je da bi se nekog koristilo kao instrument u pomaganju drugima sa njihovim vlastitim nedostacima. Biti pravedan u ophođenju sa svijetom čovječanstva isto tako kao i sa braćom zasigurno je temeljni zahtijev za sve one koji tvrde da slijede Krista. (reci 3-5, 12)

Pravi ispit učenitstva, međutim, utjelovljen je u novoj zapovjedi koju je Isus dao svojim

sljedbenicima da ljube jedni druge, i da mu tako dokažu da su upili njegov duh. Taj bi stav trebao biti očit i drugima koji promatraju naše vladanje, i s kojima dolazimo u kontakt. (Ivan 13:34, 35) Neka bi smo stoga svi nastojali učiniti to svojstvo pravom realnošću u našim životima.

Pouka tri

Pokaži Svoju Vjeru Djelima Budi Nepristran

Ključni redak:
***„Poslušajte, braćo moja
ljubljeni! Nije li Bog
izabrao one koji su u
svijetu siromašni da budu
bogati u vjeri i
nasljednici Kraljevstva
što ga je obećao onima
koji ga ljube?“ Jakov 2:5***

Izabrani tekst: Jak.2:1-13

JAKOV TVRDI da je nemoguće da netko ima vjeru koja nije popraćena djelima poslušnosti a da istovremeno ugađa Bogu. Niti je on u proturiječju sa Pavlovim riječima. „Jer ste blagodaću spašeni kroz vjeru; i to nije od

vas, dar je Božji. Ne od djela, da se nitko ne pohvali“ (Efež. 2:8, 9)

Naprotiv Pavao je razumio koliko su djela neophodna da bi se dokazao karakter vjere, rekavši, „gradite spasenje svoje sa strahom i

drhtanjem.“ (Filip. 2:12) Jakov isto tako nije ograničio vjeru samo na duhovna pitanja, nego ukazuje da vjernik koji bi propustio pomoći bratu koji je u potrebi u materijalnom pogledu pokazao bi zapravo da ima mrtvu vjeru, onu kojoj pristaju djela samilosti. (Jak. 2:14-17)

Sušтина onog što Jakov u ovoj pouci naglašava je da živa vjera ne može biti odvojena od vršenja odgovarajućih djela u Božjoj službi. U hipotetskom scenariju on govori o dva pojedinca koji debatiraju o relativnoj važnosti vjere u odnosu na djela. „No može tko reći ti imaš vjeru, a ja imam djela. Pokaži mi vjeru svoju bez djela svojih, a ja ću tebi pokazati vjeru svoju iz djela svojih. Ti vjeruješ da je jedan Bog; dobro činiš, i đavoli vjeruju, i drhću. Ali hoćeš li razumijeti, o čovječe sujetni da je vjera bez djela mrtva.“ (reci 18-20)

Ukazujući na dvije Starozavjetne ličnosti, Jakov prvo podsjeća kako je Abraham pokazao svoj život vjere prinoseći svog sina Izaka kao žrtvu u poslušnosti božjoj uputi. To pokazuje da se Abraham pouzdao u Boga premda nije znao kakav će biti ishod. Pavao čak ukazuje da je Abraham vjerovao da bi Bog mogao podignuti Izaka iz mrtvih kako bi ostvario svoju namjeru da blagoslovi sve narode na zemlji posredstvom njegovog potomstva. (Hebr. 11:17-19) Ovo pokazivanje vjere kroz Abrahamovu poslušnost u izvršavanju Božje zapovjedi bilo je razlogom da je Bog smatrao Abrahama pravednim. (Jak. 2:21-24)

Drugi primjer vjerne poslušnosti kojeg je naveo bio je taj od Rahabe, Kanaanske bludnice, koja je također bila opravdana svojim djelima. Saznavši da vojska napreduje prema prema gradu Jerihonu, gdje je živjela, i odlučna da se poistovjeti sa sa Izaelovim Bogom sakrila je dvoje uhoda i poslala ih drugim putem u sigurnosti kad su im životi bili ugroženi. (Još. 2:1-24) Jakov izjavljuje da Rahabino djelovanje u ovom slučaju daje dokaz njene vjere u Boga popraćene sa dobrim djelima, i ona je također sa Božjeg stanovišta bila smatrana pravednom. „A tako i Rahaba kurva ne opravda li se djelima kad primi uhode, i izvede ih drugim putem?“ (Jak. 2: 25)

Naš ključni redak naglašava potrebu pokazivanja vjere kroz aktivnost u Božjoj službi. Neka bi ovo načelo služilo kao motivacija svim pravim Kristovim sljedbenicima da čine sve što mogu, kao dokaz da imaju živu vjeru.

Pazi Na Svoj Govor

Ključni redak: „Iz jednih usta izlazi blagoslov i kletva. Ne valja, ljubazna braćo moja, da ovo tako biva.“ *Jakov 3:10*

Izabrani tekst:
Jakov 3:1-12

DANAŠNJA POUKA PRUŽA praktične primjene u odnosu na moć govora, posebice onih koje se priznaje kao učitelje u Crkvi. Kao takvi, ti voditelji preuzimaju na sebe

veliku odgovornost za svoje riječi i djela. (Lk. 12:48)

Jakov upozorava protiv prenatrpane želje da se postane učitelj Božje riječi a da se prije pažljivo na odvagane i odgovornosti i prednosti takve službe. On razmatra vjernikov obrazac vladanja, zapažajući da je jezik jedini ud u tijelu kojeg je najteže kontrolirati. Međutim, što je od još veće važnosti, Isus je rekao da je jezik samo instrument ili indeks, stanja srca. (Mat. 12:34) Samo je Krist koji je bio savršen, odražavao istinu, pravednost, i svetost u svim svojim izjavama. Međutim kao Nova stvorenja, pod utjecajem Svetog Duha, moramo sve više i više stjecati nadmoć nad našim palim sklonostima, i govoriti zdrave, korisne riječi koje će biti poučne i korisne onima koji ih slušaju. Jak.3:1,2.

U jednom primjeru, Jakov uspoređuje odgovornost novog uma da kontrolira moć govora

sa upravljanjem pokreta konja s povlačenjem uzda koje su spojene sa žvalama u ustima konja. Premda su žvale vrlo mali komad čelika, mogu se koristiti da kontroliraju sveukupno vladanje konja. (redak 3) Bez tog ograničenja, neukrotivi konj bi lako mogao pobjeći, ili čak zbaciti svog jahača. Slično tome ako ne budemo bdjeli nad našim riječima naš bi duhovni rast mogao biti ozbiljno ugrožen.

Druga usporedba za jezik je vatra. Kada insinacije ili zli govor neoprezno upadnu u um drugih, posljedice mogu biti kao kada upaljena šibica upadne u zapaljivi materijal. Može rezultirati sa požarom koji ostavlja iza sebe spaljenu masu opustošenih ruševina.

Jakov kaže da se mnoge zvijeri, krilata stvorenja, gmazovi i morske životinje mogu ukrotiti ili obučiti, uz dovoljno vremena i upornosti. Međutim čovjekov uspjeh u podvrgavanju divljih životinja ne proteže se i na kontrolu jezika. Zato što riječi mogu ubrizgati zlo u živote drugih, apostol opisuje jezik kao instrument „pun jeda smrtonosnoga“ (reci 5-8)

Naš nas ključni redak nas podsjeća da bi smo uz prinošenje hvale Bogu, povremeno mogli biti krivi za izražavanje riječi koje su štetne drugima. Kako bi smo bili više nego pobjednici, naši novi umovi moraju dominirati jezikom, budući da ćemo biti suđeni odgovarajuće mjeri u kojoj smo ovladali tim instrumentom. Zaista bi bio čin licemjerja prinositi hvale našem Nebeskom Ocu dok

smo s njegovim narodom a kad smo van tih okolnosti klevetati nekoga sa klevetničkim riječima. Proturječja na koja Jakov aludira- izvor slatke i slane vode, ili smokva koja rađa masline ili obrnuto- jednostavno ne postoje u prirodi. (reci 11, 12)

Naš bi konstantan stav trebao biti odraz ovih riječi: „Da su ti riječi usta mojih ugodne i pomisao srca mojega pred tobom, Gospodine, kreposti moja i izbavitelju moj“ (Ps. 19:14)

Um Sluge

*„Jer ovo da se misli među vama što je i u Kristu Isusu, koji...uzevši obličje sluge postavši kao i drugi ljudi“
Filip. 2:5-7*

Čast je biti slugom, za kršćanina koji služi s ispravnim duhom oponašajući Kristov primjer. On je došao na zemlju biti čovjekovim Otkupiteljem i tako je postao slugom svih. Isus, kojega bi smo se trebali truditi oponašati, ugledao se na primjer svog Nebeskog oca, koji je uvijek bio, i uvijek će biti najveći od svih slugu. Dok je plemenito služiti drugima, ipak pravi duh službe je onaj koji od nas traži ponizno raditi za druge, bez nade u priznanje ili nagradu. Iz našeg uvodnog teksta jasno je da postoji direktna veza između biti slugom i razviti „Kristov um“ jedinorođenog sina Božjeg. Isus je tokom svog predljudskog postojanja bio sluga svog Nebeskog Oca, tako što je bio njegov aktivni posrednik u svem stvaralačkom djelu. „I bez njega nije postalo ništa“ piše Ivan. (Ivan 1:3) U toj službi nije bilo gubitka reputacije niti potrebe da bude ponižen. Međutim njegova poniznost pokazala se u njegovoj spremnosti i želji da uvijek surađuje sa svojim Nebeskim Ocem, bez obzira što on

zahtijevao od njega. Lucifer je u to vrijeme isto tako bio sluga Božji. Međutim, za razliku od Isusa, on je težio za višim položajem u svemiru od onog koji mu je bio dodijeljen. Rekao je u svom srcu, „Izjednačit ću se sa Svevišnjim“ (Iza. 14:14)

Možda je Pavao imao na umu Luciferov ambiciozan pravac kada je napisao glede Isusa, rekavši, „Koji, iako je bio u Božjem obličju, nije pomišljao na otimanje- da bude jednak Bogu.“ Umjesto toga, Pavao nastavlja on je bio spreman lišiti se reputacije i uzeti na sebe obličje sluge, „te postati sličan ljudima“ (Filip. 2:6, 7) Kakav drugačiji stav je pokazao onaj koji je sada uzvišen s desne strane Veličanstva na nebesima. Čovjek je bio stvoren da bude kralj zemlje, stoga ništa veći sluga od onih koji su bili stvoreni na različitim stupnjevima duhovnog postojanja. Razlog zašto je Isusovo ponizno služenje povezano sa tim što je postao čovjekom je pogrešno gledište koje je usvojila ljudska rasa. Čovjek je počeo vjerovati da su oni koji služe manje plemeniti od onih kojima se služi. Rijetko je neki sluga bio smatran jednakim onima kojima služi. Isus je postao „slugom“ u tom smislu što je njegova služba bila prezrena od ljudi- oni nisu prepoznali njenu važnost. Gledište palog čovjeka s obzirom na sluge, odražava se u stavu učenika prije Pedesetnice. Noć prije Isusovog raspeća među njima je izbila raspava o tome tko bi među njima trebao biti najveći. Oni su vjerovali da je njihov Učitelj trebao biti veliki vladar među

ljudima, a da će oni biti blisko povezani s njim u Njegovom kraljevstvu. Svađali su se dakle oko toga koji će od njih biti najveći na tom vladalačkom položaju. (Mk. 9:33-37; Lk. 22:24) Isus je promatrao njihov pogrešni stav- pogrešan zato što je to bio stav svijeta. On im je rekao, „Kraljevi gospodare narodima i oni koji vladaju narodima nazivaju se dobrotvorima. Ali vi ne budite takvi! Naprotiv, najveći među vama neka bude kao najmlađi, a onaj koji predvodi neka bude kao onaj koji služi! Jer tko je veći, onaj koji je za stolom ili onaj koji posluhuje? Nije li onaj koji je za stolom? A ja sam među vama kao onaj koji posluhuje.“ (Lk. 22:25-27)

Ovdje Isus priznaje da su sa svjetskog gledišta oni kojima se služi cijenjeni više od onih koji im služe, ali da on uspostavlja novo gledište- naime, da su oni koji služe uistini najveći. Primjenjujući ovu pouku na svoje učenike on pojašnjava da je najveći među njima onaj koji služi najvjernije. Primjenjivanje ovog načela je jedna od stvari koje odvajaju prave Kristove sljedbenike od svijeta i prouzročuje da slijede pravac suprotan od duha svijeta. Pogrešno gledište svijeta što se tiče slugu je zbog čovjekovog pada u grijeh i sebičnost. S obzirom da je bio stvoren da bude kralj, vladalački instinkt postao je dominantan u paloj ljudskoj prirodi. Čovjek je trebao vladati nad nižim oblicima zemaljskog stvarstva, no ljudi su nastojali vladati jedni nad drugima. Na one koji su se uspjeli

postaviti na visoke položaje autoriteta mnogi su počeli gledati kao na dobročinitelje ljudske rase. To nije Božje gledište. Jedna od značajnih karakteristika Stvoritelja je da je on sluga svojim stvorenjima. On je zaista, njihov najvjerniji sluga. Njegova veličina u srcima onih koji su mu vjerni nije zbog toga što je on njihov vladar, nego umjesto toga zato što im služi. Tisućama godina on je nastavio posluživati čak i one koji su se pobunili protiv njegove volje. Pali čovjek je uživao sve materijalne blagoslove koji čine mogućim život na zemlji zato što je Stvoritelj nastavio biti slugom. Kada se Isus ponizio tako što je postao slugom, on je oponašao duh svog Oca. Božje mišljenje o njemu bilo je uzvišeno kad se Učitelj ponizio u očima ljudi i služio im. Tajna Isusove sposobnosti da se stavi u neplemenit položaj pred ljudima, bila je u tome što je on veoma vrednovao cijenjenje svog Oca, kao neprocjenjivi posjed. Uzeo je na sebe obličje grešnog tijela da bi osudio grijeh u tijelu. Jedan od načina na koje je osudo grijeh bio je kada je govorio protiv iskrivljenog gledišta o tome što zapravo čini veličinu. Uz to što je dao svoj život kao otkupninu, dao je i primjer istinske pobožnosti svima koji se okreću od pobune protiv Boga ka stanju pomirenja s njim.

To što je dao taj primjer itekako ga je koštalo. Nije samo bila u pitanju hladna ravnodušnost od strane svijeta, nego su i mržnja i prezir bili usmjereni prema Učitelju sve do njegove

smrti. Kao što Apostol objašnava, „postavši poslušan do same smrti, a smrti na križu.“ (Filip. 2:8) To je bila poslušnost posredstvom poniznosti- naime, pokazujući da je biti sluga sa božanskog gledišta cijenjeno kao najuzvišeniji oblik poslušnosti, i dostojan najvećeg uzvišenja. (reci 9-11) Isus je trpio čak „smrt na križu“. To je bila smrt kriminalaca u Isusovim danima. Bila je to polagana, bolna smrt. Sa Učiteljevog gledišta ono što je bilo gore od fizičke boli bila je sramota povezana s time. Sin Božji, koji je bio svakodnevna radost svom Ocu, poslan u svijet da postane velikim kraljem, razapet je zbog optužbi za bogohuljenje i izdaju. Sva splotkarska sposobnost palih ljudskih srca i umova, potpomognuta od strane Sotone, palog Lucifera, bila je zaokupljena s tim da ga osramoti i ismijava. Ipak u svom najvećem poniženju, Isus je nastavio služiti svojim optužiteljima kako bi im u budućnosti pružio priliku za vječni život. Oспорavajući njegovu veličinu, prezirući veliki svećenici, pismoznanci i stariješine vikali su, „Drugima pomože, a sebi nemože pomoći“ (Mat. 27:41,42) Kako su samo malo razumijeli da je time što je odbio služiti sebi na način kako su ga izazivali, Isus zapravo omogućavao spasenje i za njih i za cijelu palu ljudsku rasu. Uistinu to je bio najviši oblik službe kojeg je netko mogao vršiti u korist palog čovjeka.

NAJPRIJE SLUŽBA- ZATIM UZVIŠENJE

Isusu je gorčina ljudskog nerazumijevanja i negodovanja bila više nego nadoknađena sa slatkoćom razumijevanja i priznanja njegovog Oca. Isus se ponizio da služi palom čovjeku, a oni su ga zbog svog izopačenog i sebičnog gledišta, ponizili i ubili. Njegovo poniženje u očima palog tijela, međutim, bilo je čast i veličina u očima njegova Oca. „Zato i Bog njega povisi i darova mu ime koje je veće od svakoga imena. Da se u ime Isusovo pokloni svako koljeno onih koji su na nebu i na zemlji i pod zemljom. I svaki jezik da prizna da je Gospodin Isus Krist na slavu Boga Oca.“ (Filip. 2:9-11)

Ovo je fundamentalno važna lekcija za sve one koji tvrde da slijede Isusove stope, jer ju je apostol uveo rekavši, „Jer ovo da se misli među vama što je i u Kristu Isusu.“ (Filip. 2:5) Da ne izgubimo iz vida veoma jednostavan i praktičan način na koji možemo očitovati Kristov um, on je također objasnio, „i ne gledajte samo na vlastitu korist nego i na korist drugih.“ (Filip. 2:4) Razlog za „svađu“ među učenicima tijekom posljednje Pashalne večere bilo je pitanje tko bi trebao biti najveći među njima. Svaki od njih gledao je na svoje interese, prezirući interese drugih. To je bio pogrešan način, sebičan način, Sotonin način traženja veličine. Konačni, izrečeni neuspjeh ovog „samo-ja“ puta dobro je prikazan sa kontrastnim iskustvima predljudskog Isusa (grč. Logos) i

Lucifera. Lucifer je razmišljajući o uzurpaciji Boga, gledao samo na vlastite interese. Njegov će pravac na koncu završiti u vječnoj sramoti i smrti. Logos se ponizio, postao je niže prirode od one u kojoj je bio prvobitno stvoren, i nastavio je pravac poniznosti čak do smrti na križu. On je sada uzvišen do božanske prirode, i na poziciju s desna božjeg prijestolja. (Filip. 2:6; Hebr. 12:2)

Učenici još nisu bili naučili tu lekciju. Oni su željeli biti velikima, i nisu znali ni za koji drugi način postizanja te veličine osim na račun drugih. Oni nisu razumijeli, a nisu ni mogli, sve dok nisu bili prosvjetljeni Svetim Duhom, da je pravi put do veličine i slave, put službe- stavljajući interese drugih ispred vlastitih. Tu je lekciju teško naučiti i duhom rođenim Isusovim sljedbenicima danas, i još teže prakticirati. Ima puno lukavih filozofija sebičnog ljudskog razmišljanja koji pokušavaju uvjeriti Nova Stvorenja u Kristu da je put samoodricanja, službe, i žrtve ekstreman i nepotreban. Ovakva razmišljanja imaju tendenciju utjecati na nas i kao pojedince i kao grupu. Mogli bi smo npr. pokušavati uvjeriti sebe i druge da je preostalo malo vremena da mislimo na druge, da bi smo preostale dane našeg zemaljskog puta trebali posvetiti pripremanju sebe za uzvišenje u Kraljevstvo bez obzira na druge. Kakvo površno razmišljanje i kako samo godi tijelu. U stvarnosti, Isus je cijeli svoj život proveo služeći interesima drugih, umjesto da se pripremao za uzvišenje.

Vrhunac njegovog života, kojeg je u potpunosti potrošio na druge, bio je dosegnut na križu, i tamo se kvalificirao za svoj sadašnji viši položaj, dajući sebe kao otkupninu za sve- konačni čin njegovog života službe.

Vrijeme nikada ne može biti prekratko da je prekasno služiti drugima. Dok je Isus visio na križu, uputio je poruku nade umirućem zločincu, govoreći mu o nadi u obnovu raja. Zar ne bi bilo kontra pravom duhu službe zbog čega je došao na svijet da je Isus tada u tom zadnjem momentu odlučio da će misliti samo na svoje interese, i da je zatvorio uho znatiželjnom kriminalcu? Čak i tijekom ovih posljednjih sati na križu on je služio zaboravljajući sebe i misleći na druge.

Biti sluga drugima prodire u svaku fazu kršćanskog života i pomaže načiniti je božanskom. Pomaže izgladiti poteškoće koje se mogu pojaviti u našoj zajednici. Mnogi problemi koji nastaju među braćom u Kristu postoje zato što jedan ili više pojedinaca u skupštini pokazuju malo više interesa za sebe nauštrb interesa drugih. Brat naprimjer može biti naizgled prožet duhom službe, ali ipak gledati na to sa stajališta biti istaknut pred braćom kao učitelj. Takav stav nije pravi duh službe, nego ono što je Isus opisao kao duh Neznabožaca, koji se vladajući nad drugima smatraju dobročiniteljima. Osim toga to je stav koji može izazivati svađu i rivalstvo među Božjim narodom. Duh prave poniznosti u službi potiče pojedinca da se žrtvuje za

dobro drugih, i bez očekivanja bilo kakve sadašnje nagrade u smislu cijenjenja, hvale ili položaja časti. To je duh u kojem je netko voljan služiti nezapaženo i neznano, i ako treba pod cijenu pogrešnog prikazivanja i progonstva. U tome nam je Isus najbolji primjer, koji se lišio svog ugleda, ali je u određeno vrijeme bio uzvišen, ne sam od sebe, već od svog Nebeskog Oca. „Ponizimo se stoga, pod moćnu ruku Božju, da bi nas uzvisio kad bude vrijeme.“ (1 Pet. 5:6)



Nehemija

„Na koncu sam im rekao ... Hajde da obnovimo jeruzalemski zid...A oni su nato rekli: Ustanimo i gradimo! I tako su ojačali ruke svoje za dobro djelo.“ Nehem. 2:17, 18

NEHEMIJA JE BIO SIN Hakalijin, iz plemena Jude, i pripadnik jedne od prominentnih Hebrejskih obitelji iz Babilonskog sužanjstva. Medijci i Perzijanci osvojili su Babilon, i sada su zauzeli mjesto drugog univerzalnog carstva Poganskog svijeta, kao što je pokazano ranije u Nebukadnezarovo viziji. (Dan. 2:31-33, 38, 39; 8:2-4,20) Nehemija je zauzimao položaj odgovornosti kod Artakserksa, Perzijskog kralja, nešto slično službi koju je imao Mordekaj pod kraljem Ahasverom, ocem Artakserksa. Njegova službena titula ne daje ispravi koncept časti njegovog položaja kao „kraljevog peharnika“ (Neh. 1:11) U tim se danima, kralja stalno trebalo čuvati protiv trovanja, koje otrove se lako moglo pomiješati bez otkrivanja s nekim tekućim osvježanjem. Slijedom toga, peharnik je bio netko čija je lojalnost bila uvažavana kao besprijekorna. Oni su postali kraljevski pouzdanci i dvorski

savjetnici, i često su puta zauzimali položaj Državnog Ministra. Kao pouzdani službenik i savjetnik kralja, Nehemijina je dužnost bila da bude upoznat sa raspoloženjem i temperamentom ljudi, da bi bio u stanju savjetovati kralja u svezi bilo kakve prijetnje carstvu. U tom smislu, izgleda da je njegov običaj bio da se pomiješa, neprepoznatljiv, s ljudima na trgovima, i posebno među one koji su stizali sa karavanama i koji su mogli nešto reći o uvjetima u drugim dijelovima carstva.

VIJEST IZ JERUZALEMA

Evo Nehemijinih riječi kako su zapisane u Neh.1:2-4: „Došao je Hanani, jedan od moje braće, i s njim još neki ljudi iz Jude. I zapitao sam ih o preživjelim Židovima, o ostatku koji se vratio iz zarobljeništva, i o Jeruzalemu. A oni su mi odgovorili: Ostatak, koji se vratio iz zarobljeništva, ondje u pokrajini, u vrlo je teškom stanju i sramoti. Jeruzalemski je zid razvaljen, a vrata su mu vatrom spaljena. Kad sam čuo te riječi, sjeo sam i zaplakao. I tugovao sam danima, postio i molio se Bogu nebeskom.“

Iz ovog se izvještaja vidi da se mladi Nehemija vrlo blisko poistovjetio sa svojim narodom i sa Jeruzalemom, iako on nikada nije vidio Izraelski Sveti Grad. Sve što je znao o njegovoj prošloj slavi bilo je iz nostalgичnih izvještaja njegovih roditelja i drugih iz zarobljeništva. Ipak bio je toliko ganut i uznemiren

kad je čuo o ruševinama i propadanju Jeruzalema, toliko da je plakao. To je i dokaz njegove velike vjere u Boga svojih praotaca, da se u svojoj nevolji odmah krenuo moliti.

NEHEMIJINA MOLITVA

Razmotrimo neke aspekte ove prekrasne i dejlotvorne molitve: „O ,Jehova, Bože nebeski, Bože veliki, ti koji ulijevaš strah, koji čuvaš savez i iskazuješ milost onima koji te ljube i drže zapovijedi tvoje!“ (Neh. 1:5) Izraz preveden „veliki i koji ulijevaš strah“ je bolje preveden „uvelike cijenjen“. Bio je to ispravan koncept vrhovnog Božjeg veličanstva, kojeg je Nehemija cijenio. Ostatak 5 retka je direktan citat iz 5 Moj. 7:9, i pokazuje Nehemijinu upoznatost sa Biblijom.

Njegova se molitva nastavlja: „Molim te, neka uho tvoje bude pažljivo i oči tvoje otvorene da čuješ molitvu sluge svojega, koju ti danas upućujem cijeli dan i cijelu noć za sinove Izraelove, sluge tvoje, priznajući grijehe sinova Izraelovih kojima smo ti zgriješili!,, (Neh. 1:6) Ovo ukazivanje na Božje oči i uši na koncu nije preoholo. To je u potpunom skladu s jednim od dragocjenih Božjih obećanja koja je dao svom narodu: „Oči Jehovine gledaju pravednike i uši njegove slušaju vapaj njihov“ (Ps. 34:15) Salamun je u svojoj molitvi prilikom posvećenja Hrama rekao, „Sada te molim, Bože moj, neka oči tvoje budu otvorene i uši tvoje

prignute na molitvu upućenu s ovog mjesta!“ (2 Ljet. 6:40)

PRISJEĆAJUĆI SE BOŽJEG OBEĆANJA

Nastavljajući se moliti, Nehemija ispovijeda ne samo svoje nego i grijehe cijelog Izraela. On je rekao, „Da, činili smo zlo pred tobom i nismo držali zapovijedi, uredbe i zakone koje si dao Mojsiju, služi svojemu.“ Priznanje grijeha bi trebalo biti dio svake molitve. Tada se Nehemija u svojoj molitvi prisjetio nekih obećanja koja je Bog dao svom narodu: „Molim te, sjeti se riječi koju si zapovjedio Mojsiju, služi svojemu: Ako budete postupali nevjerno, ja ću vas rasijati među narode. A kad se potom vratite k meni i počnete držati moje zapovjedi i postupati po njima, budu li neki od vas rasijani i nakraj neba, odande ću ih sakupiti i odvesti na mjesto koje sam izabrao da ondje prebiva ime moje.“ (Neh. 1:7-9) Ovim se riječima Nehemija prisjetio da je Izraelov Bog, Bog koji je čuvar saveza, onaj koji će sigurno ispuniti ono što je obećao. Nehemija je to s vjerom ustvrdio. Tada je zaključio svoju molitvu posebno se osvrćući na nesretne stanovnike razrušenog Jeruzalema koji su se željeli vratiti Bogu i napredovati. On je rekao: „A oni su tvoji sluge i tvoj narod, koji si otkupio silom svojom velikom i rukom svojom jakom. O, Jehova, molim te da uho tvoje pazi na molitvu slugu tvojega i na molitvu slugu tvojih koji se od svega srca boje imena tvojega! Molim te, pomози danas služi

svojemu da uspije i daj da mu se ovaj čovjek smiluje!“ (reci 10, 11)

NEHEMIJINA JE MOLITVA USLIŠENA

Odgovor na Nehemijinu molitvu došao je iznenada i vjerojatno neočekivano. „Čovjek“ spomenut u njegovoj molitvi bio je Artakserks, kralj Perzije. On je bio priredio gozbu za svoje velikaše na kojoj je bila prisutna i kraljica. Možemo zamisliti da su gosti bili obučeni u svoje najbolje haljine i da su bili radosni što su bili u kraljevoj prisutnosti. Nehemija je kao i inače bio kralju s desna kako bi mogao okusiti hranu i vino prije nego ih se posluži kralju. Dok je posluživao vino, kralj je zapazio razliku između Nehemije i sretnih gostiju. Vidio je tugu koju nikada prije nije vidio. Artakserks je stavio svoju ruku na Nehemijino rame. Kralj ga je upitao, „Zašto ti je lice tužno, a nisi bolestan? To nije ništa drugo nego tuga u srcu.“ „A ja sam se vrlo uplašio“ napisao je Nehemija. (Neh. 2:2) Bojao se da kralj ne shvati pogrešno njegovu tugu u srcu. To bi moglo ukazivati na nezadovoljstvo, i gubitak interesa za svoje dužnosti- čak nelojalnost i izdaju. Međutim Nehemija je u vjeri brzo povratio svoju ravnotežu.

ODVAŽAN ZAHTJEV

Nehemija je tada shvatio da bi kraljev upit mogao biti Božje djelovanje, pružajući mu priliku koju je tražio. On je rekao kralju, „Neka je kralj živ

dovijeka! Kako mi lice ne bi bilo tužno kad je grad gdje su grobovi praotaca mojih opustošen, a vrata su mu vatrom spaljena? A kralj mi je odgovorio: Što dakle tražiš? Uto sam se pomolio Bogu nebeskome.“ (reci 3, 4) Točne riječi koje je trebao izgovoriti kralju bile su spremne na njegovim usnama kao da su bile potaknute odozgo. On je nastavio, „a onda sam rekao kralju: Ako je kralju po volji i ako ti je mio sluga tvoj, pošalji me u Judu, u grad gdje su grobovi praotaca mojih da ga obnovim.

A kralj (kraljica je sjedila pored njega) me upitao pred kraljicom, ženom svojom, koja je sjedila pored njega: Koliko će trajati tvoj put i kad ćeš se vratiti? I kad sam mu naveo vrijeme, kralju je bilo po volji da me pusti.“ (Neh. 2:5, 6) Zaista, to nije bilo kratko vrijeme koje je Nehemija tražio. Znamo naime iz Neh. 5:14 da je on tražio, i bilo mu je odobreno, 12 godina odsutnosti s dužnosti kod kralja. Trebalo je puno hrabrosti Nehemiji tražiti to. Kralj je lako mogao smatrati obnovu Jeruzalemskih zidova i vrata činom pobune protiv njegove vladavine- željom Nehemije da postavi Izrael kao odvojenju i suparničku vladavinu, sa sobom kao kraljem. Kad je Nehemija zatražio ono što je zatražio stavio je svoj život na kocku. Međutim Bog je odgovorio na njegovu molitvu – „I kralj mi ih je dao, jer je dobra ruka Boga mojega bila nadamnom.“ Nehemija je vjerovao da će njegova molitva biti uslišena, premda nije znao kako i kada. On je planirao unaprijed sve što će biti potrebno za

uspjeh njegovog pothvata ako se prilika za to ukaže-znajući što će tražiti od kralja. To je očito iz sljedeća dva retka: „I još sam rekao kralju: Ako je kralju po volji, neka mi se daju pisma za upravitelje s onu stranu Rijeke da me puste da prođem dok ne stignem u Judu, a i pismo za Asafa, čuvara kraljeve šume, da mi dade drva za gradnju vrata na Utvrđi uz hram, za gradski zid i za kuću u kojoj ću ja živjeti. I kralj mi ih je dao, jer je dobra ruka Boga mojega bila nada mnom. (reci 7, 8) Tako vidimo da je Nehemija imao neophodne materijale potrebne za rad u svojim mislima, pokazujući svoju punu vjeru da će Bog na neki način voditi tu stvar. To također podrazumijeva koliko je detaljno prethodno ispitao svog rođaka glede detalja o šteti koju je trebalo popraviti. Takvo predviđanje, temeljitost i mudrost bili su ugodni Bogu, a i kralj je bio impresioniran, koji nije samo odobrio Nehemijin zahtijev nego mu je dao i više nego što ga je tražio. Artakserks ga je imenovao upraviteljem Jude, i dao mu je jaku vojnu pratnju konjice, koja je dostojna upravitelja. (Neh. 2:9; 5:14)

NEHEMIJA ZAPOČINJE SVOJ NOVI POSAO

Četveromjesečno putovanje dovelo ga je u Jeruzalem, gdje su Nehemiju dočekali stanovnici opustošenog grada. On nije odmah otkrio razlog svog dolaska, niti činjenicu da je bio imenovan za njihovog upravitelja. Za njih on je bio samo jedan dostojanstvenik u posjetu, bogati mladi Hebrej koji

je visoko dogurao na Perzijskom dvoru. To su mogli vidjeti iz njegove vojne pratnje i bogate karavane. On je najprije želio napraviti osobnu procjenu situacije. Nakon tri dana druženja s ljudima i nakon što se dobro upoznao s njima i njihovim plemenskim vođama, u tajnosti je napravio inspekciju razrušenog grada. Nakon što je sačekao da svi odu spavati, tada je na konju u pratnji svojih nekoliko pouzdanih slugu koji su pješačili obišao pod mjesečevim svjetlom razrušene zidove. Čitamo njegove vlastite riječi iz Neh. 2:12-16: „Potom sam ustao noću, ja i nekoliko ljudi sa mnom, ali nikome nisam govorio što mi je Bog moj stavio u srce da učinim za Jeruzalem. A nisam imao druge životinje osim one na kojoj sam jahao. I izašao sam noću na Dolinska vrata prema Izvoru velike zmiје i krenuo prema Smetlišnim vratima.

Pritom sam pregledavao jeruzalemske zidine, što su bile srušene, i vrata njegova, što su bila vatrom spaljena. I prošao sam dalje do Izvorskih vrata i do Kraljeva jezerca, no ondje nije bilo mjesta da prođe životinja na kojoj sam jahao. Ali nastavio sam se noću uspinjati strminom što se uzdiže iz doline i dalje pregledavati zid. Potom sam se vratio i ušao na Dolinska vrata, i tako sam došao natrag. A namjesnici nisu znali kamo sam išao i što sam radio, jer do tada još ništa nisam rekao ni Židovima ni svećenicima ni dostojanstvenicima ni namjesnicima ni ostalima koji su obavljali posao.“

Sve je to bilo vrlo stresno iskustvo za Nehemiju. Ako je u prošlosti plakao kad je tek čuo za stradanja Jeruzalema koliko je tek savladan morao sada biti kad je to vidio vlastitim očima. Međutim sada se iz prve ruke upoznao s činjenicama. Ono što je vidio potvrdilo je opravdanost njegovog plana za ponovnu izgradnju. Sljedećeg jutra pozvao je zajedno stariješine i ugledne predstavnike naroda, i objasnio im pravi razlog svog dolaska. Pokazao im je svoje ovlasti od kralja Perzije, i ispričao im kako je Bog uslišio njegovu molitvu i kako je da uspije u tom svom pothvatu. Tada im je izložio metodu po kojoj je popravak mogao odmah početi. Čitamo njegove riječi u Neh. 2:17, 18: „Na koncu sam im rekao: Vidite da smo u teškom stanju:Jeruzalem je opustošen, a vrata su mu vatrom spaljena. Hajde da obnovimo jeruzalemski zid, da više ne budemo na porugu! I ispričao sam im kako je dobra ruka Boga mojega bila nada mnom, a prenio sam im i riječi koje mi je kralj kazao. A oni su na to rekli: Ustanimo i gradimo! I tako su ojačali ruke svoje za dobro djelo.“

Kako je brzo Nehemija bio u stanju inspirirati ljude. Učinio je to s primjerom svoje vlastite revnosti. Nakon što je narod rekao: „Ustanimo i gradimo!“ oni su krenuli na posao i Nehemija je radio s njima. Nema sumnje, on je radio sa svojim rukama jednako teško kao i bilo tko

od njih, noseći kamenje i teške grede i mješajući mort za zidove.

POUKE OD NEHEMIJE

Razmotrimo sada neke od vrijednih pouka koje možemo naučiti iz ovog izvještaja. Premda je Nehemija bio vrlo mlad, kralj ga je smatrao veoma vrijednim jer je posjedovao rijetku sposobnost. To nas podsjeća na Pvalove riječi o Timoteju: „Neka te nitko ne podcjenjuje zbog tvoje mladosti, nego budi uzor vjernima u govoru, u vladanju, u ljubavi, u vjeri, u čistoći.“ (1 Tim. 4:12) Mlađu braću i sestre u našoj zajednici ne bi se trebalo podcjenjivati. Ne bi se trebalo pretpostavljati da su zbog svoje dobi nezreli u Kristu. To bi mogla biti ozbiljna pogreška. Sjećamo se također da je i Stjepan bio mlad čovjek. Međutim, u veoma kratkom vremenu, on je potvrdio svoj izbor i poziv. Gospod je smatrao Stjepana toliko važnim da se računao dostojnim časti da bude prvi koji slijedi Učiteljeve stope čak do u smrt kao mučenik. Činjenica da je Nehemija bio tako pažljivo odgajan u vjeri svojih otaca pouka je za one među nama koji su roditelji. Kao što je Nehemija bio rođen u Perziji i primio svoje formalno obrazovanje u toj poganskoj naciji, tako su i naša djeca podložna utjecajima sadašnjeg zlog svijeta. Međutim pobožni roditelji mogu suzbiti te utjecaje. Intenzitet Nehemijinih osjećaja za dobrobit Jeruzalema pokazuje da je to u njegovom slučaju bilo ostvareno. Slično tome, naša je prednost i

dužnost poučavati našu djecu Istini, i usaditi u njih ljubav prema Gospodu i njegovom narodu. Kao što su Nehemiju njegovi roditelji poučavali hebrejskom jeziku, mi možemo poučavati našu djecu „jeziku“ Biblije. Kako možemo znati da ih Bog neće privući, i koristiti ih za uzvišenu službu, kao što je učinio s Nehemijom? Pripremimo ih zato za Učiteljevu moguću službu. Kao što je Nehemija bio u Perziji, ali nije bio Perzijanac, tako je i Kršćanin u svijetu ali nije dio njega. Isus je rekao o takvima, „Oni nisu dio svijeta, kao što ni ja nisam dio svijeta.“ (Ivan 17:16) Bez obzira kakav bio naš položaj u svijetu, visok ili nizak, naš bi primarni interes trebao biti dobrobit duhovnog Siona. Trebali bi smo imati intenzivne osjećaje prema Evandeoskoj poruci i njenoj službi, moleći se za prilike, i biti spremni djelovati kada Gospod otvori put.

PRAVIO GRAD SA RAZRUŠENIM ZIDOVIMA

Ono što je naročito uznemirilo Nehemiju bilo je stanje jeruzalemskih zidova. Kao što je prethodno bilo citirano, dok je bio u Perziji dobio je izvještaj da su zidovi bili razrušeni i vrata vatrom spaljena; zbog toga je Nehemija sjeo i plakao. Bez zidova, Jeruzalem nije bio grad. Nije imao koheziju, integritet ni čast. Neprijatelji mogu upasti i opljačkati ga kad god poželeva. On je bio sinonim za ismijavanje. Po Nehemijinim vlastitim riječima, grad i narod bili su „na porugu“ (Neh. 2:17)

Kršćanska crkva koju su uspostavili naš Gospodin i apostoli, simbolično se naziva gradom Božjim. Pavao kaže, „Vi ste, naprotiv pristupili gori Sionu i gradu Boga živoga, nebeskom Jeruzalemu, i desecima tisuća anđela, u sveopćem skupu, i skupštini prvorodenaca zapisanih na nebesima.“ (Hebr. 12:22, 23) Primitivnu crkvu moglo bi se usporediti sa gradom koji je imao zidove. Imala je integritet i koheziju. Držala se zajedno u jakoj vjeri u Kristovo Evanđelje, „vjeri koja je jednom zauvijek predana svetima.“ (Juda 3) Razumio se Božji veliki plan spasenja. Kao što se Iza.60:18 proročanski izrazio, „zidove svoje zvat ćeš spasenjem i vrata svoja slavom.“ Ova „najsvetija vjera“ bila je njezina zaštita protiv Protivnikovih napada. Zidovi zdravog učenja držali su Crkvu odvojenom i sigurnom. Međutim uskoro nakon što su apostoli zaspali smrtnim snom, zidovi duhovnog Jeruzalema počeli su se obarati. Pavao je to predvidio, rekavši, „Ja znam da će nakon mog odlaska među vas ući okrutni vukovi koji neće imati obzira prema stadi. I između vas samih dići će se ljudi koji će iznositi iskrivljena učenja.“ (Djela 20:29, 30) Lažna učenja i zli postupci počeli su se uvlačiti u crkvu. Pavlovo proročanstvo iz 2 Tim.4:3, 4 također se ispunilo: „Jer doći će vrijeme kad ljudi neće podnositi zdravo učenje, nego će po vlastitim željama gomilati sebi učitelje koji će im govoriti ono što godi njihovim ušima. I odvratit će uši od istine, a okrenut će se izmišljenim pričama.“ Kako

se veliki Antikristov sistem razvijao, zidovi Siona sve su se više rušili sve dok tijekom Mračnog srednjeg vijeka, nije ostalo gotovo ništa od prvobitne strukture zdravog učenja. Čak se i veliki kamen temeljac otkupnine izgubio među ruševinama. Tada je došla reformacija, i nešto od zidova počelo se podizati, unatoč velikom protivljenju. Davidova molitva iz Ps. 51:18 koja je našla svoj odjek među vjernim kršćanima bila je postupno uslišena, „Po milosti svojoj učini dobro Sionu, izgradi zidove jeruzalemske.“ Istine koje su dugo bile izgubljene iz vida, postupno su bile ponovno otkrivane, i postavljene na njihovo odgovarajuće mjesto. Rad obnove se ubrzao. Tada se Krist vratio, i rukama „vjernog i razboritog roba“ (Mat. 24:45) struktura zdravog učenja bila u potpunosti obnovljena. Ne bi smo trebali zaboraviti da je Nehemija koristio staro kamenje koje je bilo oboreno da izgradi zidove Jeruzalema. On nije nabavljao nove. Bila je to stara, stara priča- „vjera...koja je jednom zauvijek bila predana svetima“- koja je bila obnovljena u korist duhovnog Izraela.

Postoji još jedno značenje za grad sa razrušenim zidovima. To je mnogo osobnija primjena a nalazimo je u Izrekama 25:28: „Kao grad razvaljen i bez zidova, takav je čovjek koje ne može obuzdati svoj duh. “Duh“ na kojeg se ovdje ukazuje odnosi na nečiji misaoni stav, misli koje kontroliraju naše postupke. Moramo ovladati našim

mislima i maštom, i odbaciti sve ono što nam ne koristi kao Novom Stvorenju . Naša se borba vodi u umu. Novo se stvorenje razvija u umu. Novo stvorenje mora koristiti svoj tjelesni um kao svoje oruđe, učiniti ga zarobljenikom nove volje, uma Kristovog. Apostol Pavao je to sažeto naveo: „Jer rušimo kriva razmišljanja i svaku oholost koja se podiže protiv poznavanja Boga, obuzdavamo svaku misao da bi se pokorila Kristu.“ (2 Kor. 10:5) To nije nešto što se lako postiže, kao što ni popravljanje kamenovih zidova nije lako. Nehemija je bez sumnje jedan od onih vjernih na koje se proročanski ukazuje da će biti „kneževi po svoj zemlji“ (Ps. 45:16) On se uklapa u opis koji kaže da su oni „učinili što je pravedno, primili obećanja,...umaknuli oštrici mača, u slabosti bili ojačani....(svijet ih nije bio dostojan)“, i konačno „zbog svoje vjere primili svjedočanstvo da su Bogu po volji.“ (Hebr. 11:33-39) Nehemijina nada u buduće ostvarenje Božjih obećanja , temeljena na vjeri, pokazana je u njegovim posljednjim zapisanim riječima – prilkadan zaključak naše lekcije: „Jeti me se Bože moj po dobru!“ (Neh. 13:31)